

10^E JAARGANG N^O 16 — 4 JULI 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

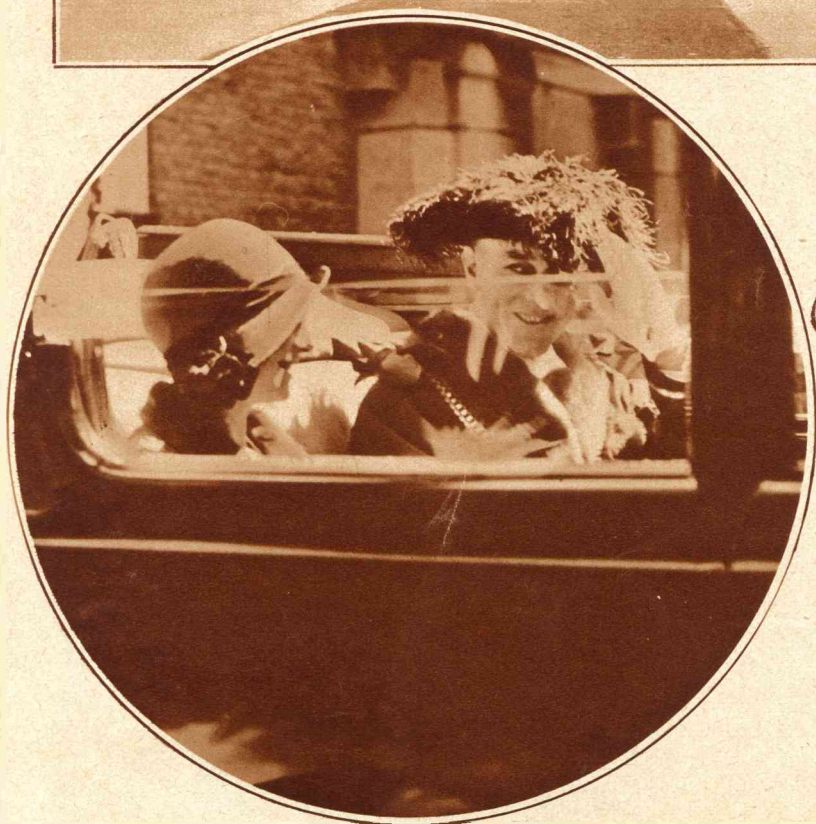
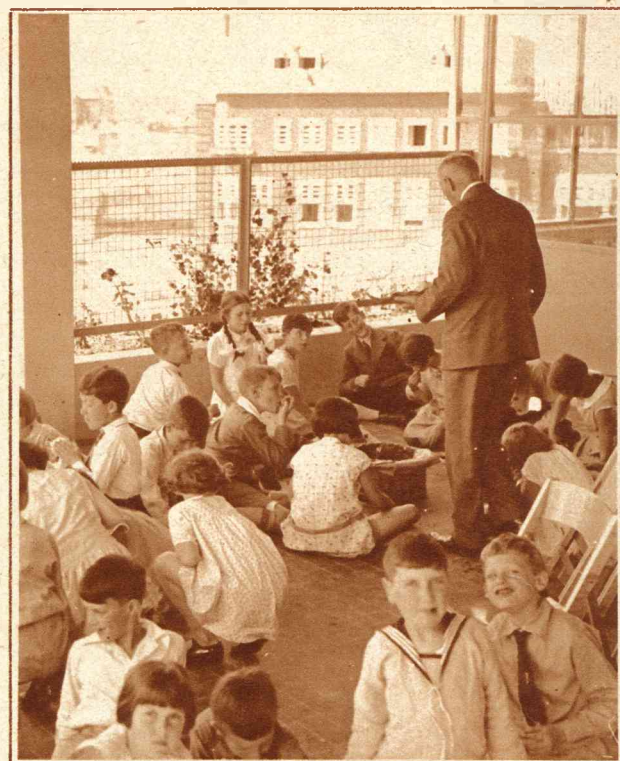
'N AANDACHTIG BESCHOUWER

van 't moderne groote-stadsleven, dat heel den dag in zijn bonte afwisseling aan hem voorbijtrekt, is de oude schoenpoetser op het Rembrandtsplein, wiens eerbiedwaardigen kop mij deze week hier reproduceeren.

Aan de Cliostraat is de eerste Amsterdamsche Openluchtschool voor „Het gezonde kind” geopend. Een foto van het ideale schoolgebouw, architect Ingr. Duiker, van voren gezien.

Kersen eten tijdens het vrije half uurtje.

De burgemeester van Liverpool bezoekt Amsterdam. De Lord Mayor in zijn auto.

HET AMSTERDAMSCH

Twice kiekjes van plaatsen, waar de Amsterdamsche jongens in deze dagen bij voorkeur vertoeven. In het zwembad onder het Y en dat bij het Stadion.

Een ware rupsenplaag teistert onze boomen, vooral de linden langs de grachten hebben het moeten ontgelden. De Keizersgracht bij de Spiegelstraat oertoont al een „herfstgezicht“.

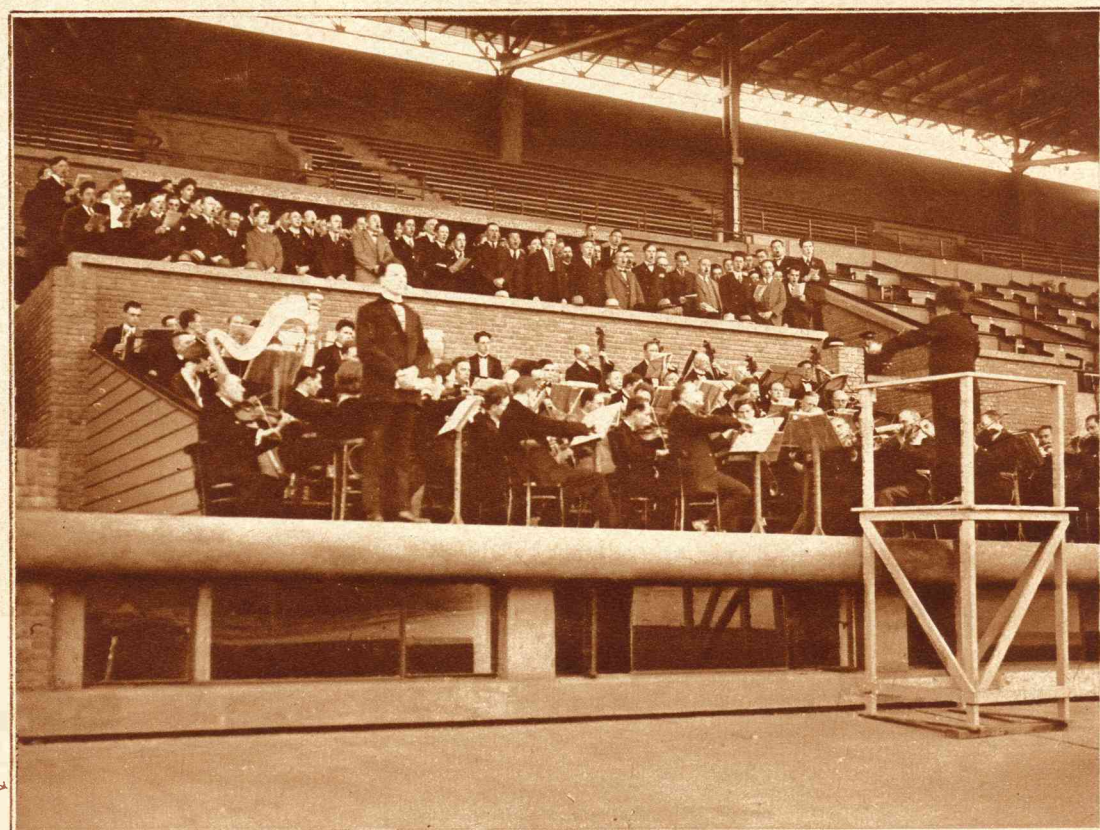
Het Indiaansche opperhoofd White Horse Eagle bezocht onze hoofdstad. De Roodhuid en zijn eega poseerden bereidvillig voor onzen fotograaf.

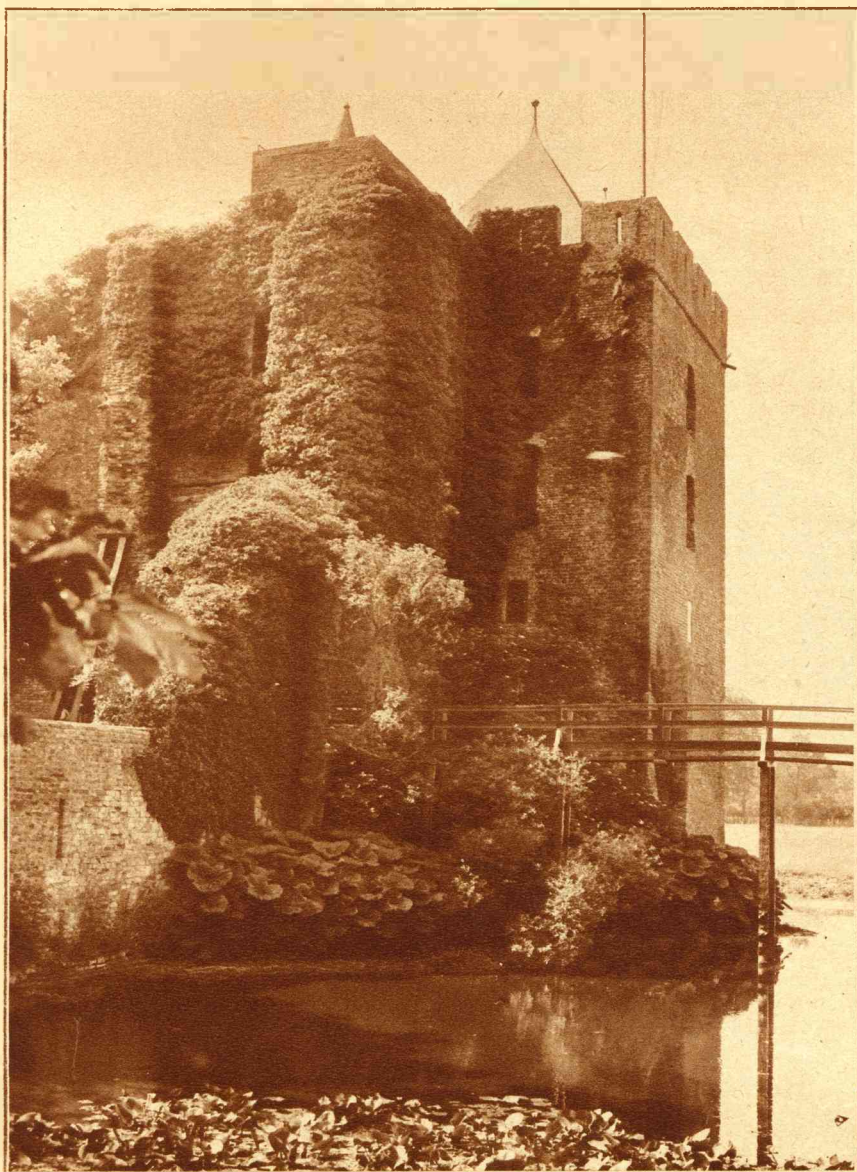
LEVEN

Een perceel aan de Keizersgracht, dat anders des zomers vanwege het zware loof niet gefotografeerd kan worden.

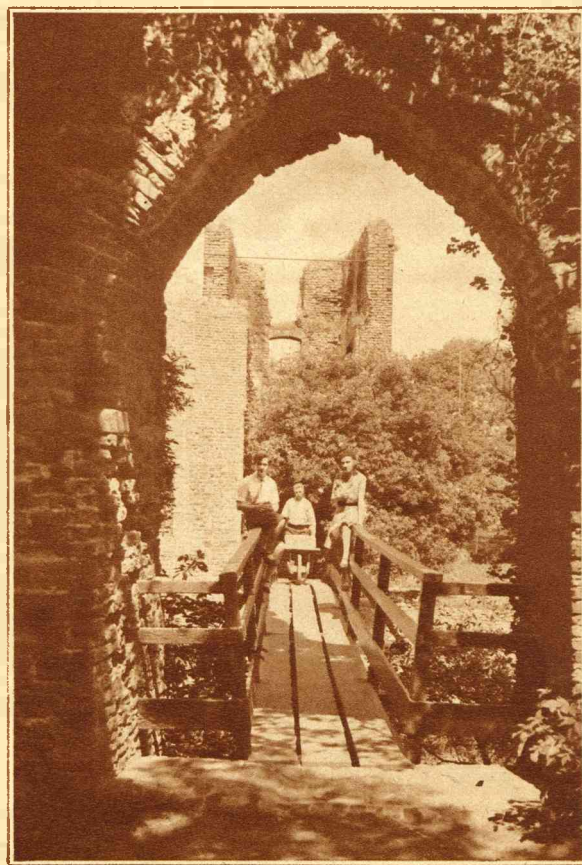

In het stadion werd een proef genomen met het geven van openluchtconcerten. De belangstelling bleek maar gering te zijn. Desondanks versagden Nico v. d. Linden en zijn mannetjes niet.

De vermeerde muren van het eens zoo sterke kasteel der heeren van Brederode.

Om de ruïne van Brederode te kunnen betreden moest men tot voor korten tijd een kleinen „strijd” voeren. hetgeen weliswaar met het krijgshaftig karakter van deze historische plaats overeenkwam, maar toch minder plezierig mocht worden genoemd. Thans eerst is de weg, welke naar de ruïne voert en welke eigendom is van 't hotel „Velsereind” wederom vrij voor 't publiek toegankelijk. Wij brengen hier eenige fraaie opnamen van het slot en zijn heerlijke omgeving.

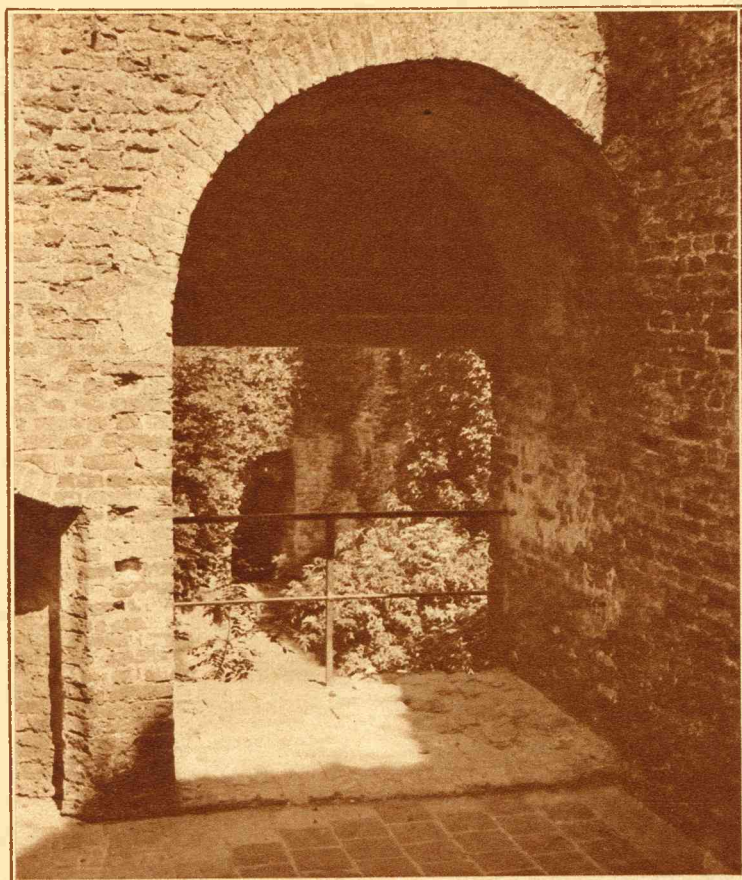
Een aardig bruggetje.

van Brederode

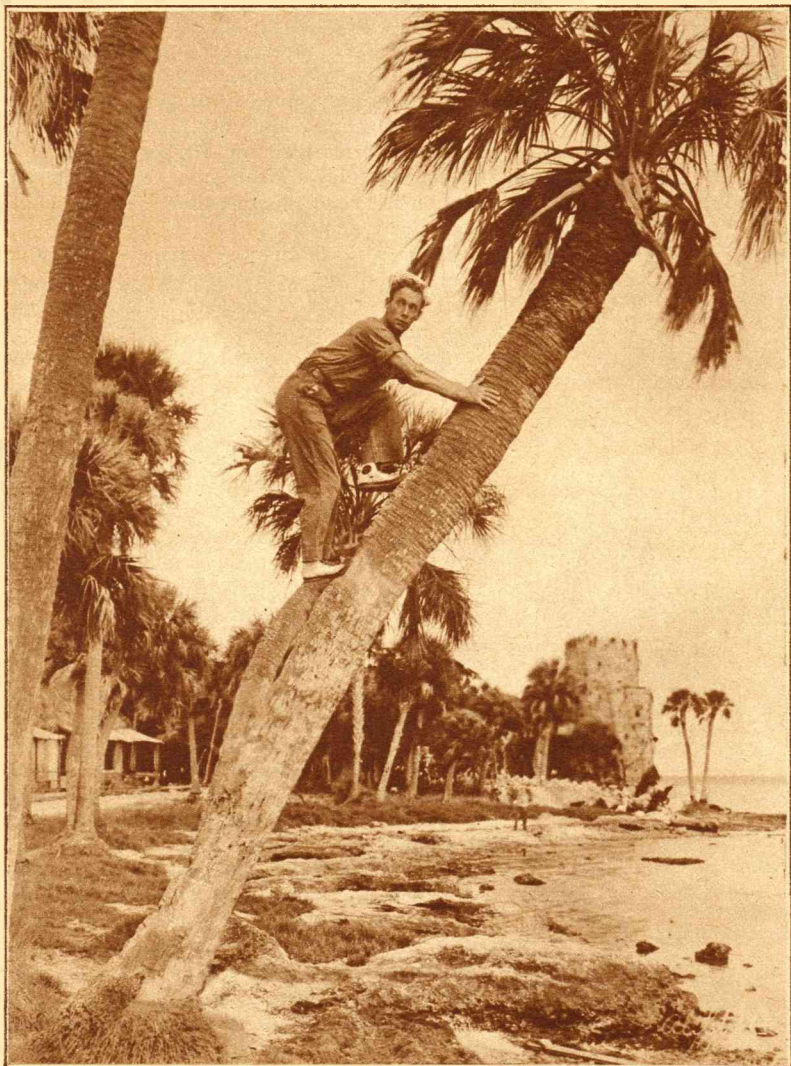
De eertijds „verboden weg”

Rondom de Ruïne

Mooie doorkijk.

DE PAARLEN VAN HET GELUK

Een aardige opname van Al. St. John, die als schepeling een onbelangrijke, doch komische rol vervult.

Zoo zou men de film kunnen noemen, die onder regie van Henry King door de United Artists werd vervaardigd en in het Amerikaansch HELL HARBOR genoemd is. De geschiedenis speelt zich af op een klein eiland in de Caraïbische-zee. Tusschen 'n stel vrijbuiters leeft 'n meisje, Anita (Lupe Velez) genaamd, die de dochter van een dier fraaie heerschappen is. Deze wil haar verkoopen aan 'n zekeren Joseph, omdat die getuige is geweest van 'n roofmoord, welken hij gepleegd heeft en bovendien, wijl deze weldra in het bezit zal zijn van een aardig

kapitaaltje, door den verkoop van paars aan den kapitein van een Amerikaansch schip. Anita weigert echter, en als zij door haar vader gedwongen wordt, besluit zij den kapitein te bewegen de paars niet te koopen. Er volgen allerhande verwickelingen inclusief vechtpartijen en moorden, en het slot is, dat het „natuurkind“ Anita en de kapitein van het schip op de gebruikelijke wijze voor een gelukkig einde zorgen.

Jean Hersholt, als Joseph Horngold, de pretendent naar de hand van Anita. Het meisje heeft wel gelijk, wanneer zij uitroept: „Hoe kan ik nu iemand met zoo'n gezicht trouwen...?“

Anita met den trouwring van den kapitein.

Lupe Velez als Anita in een charmante pose.

Waar is mijn Vader?

Wet je zelf wel, waar het over gaat? vroeg ik hatelijk.

„Als 't ergens over gaat, is 't geen poëzie,” antwoordde hij. „Poëzie is kunst voor het oor; als ze verder gaat, is het geen poëzie meer, dan worden 't verzen.”

Edith geeuwde.

„Ik geloof, dat ik oud word,” zei ze, „ik krijg de dut-gewoonte na het diner. Fred, loop even naar boven, wil je, en kijk, of Katie de jongens heeft ingestopt.”

Fred duwde zijn poëzie in zijn zak en ging gelaten de trap op. Edith geeuwde opnieuw, en stond op om elders een oogje dicht te doen.

„Als Ellen beneden mocht komen,” riep ze ons over haar schouder heen toe, „komen jullie me dan roepen. Ze zei, dat ze zich beter voelde en misschien beneden kwam.”

Bij de deur keerde zij zich om, achter Margery's rug en gaf mij vlug een veelzeggend teeken. Zij besloot het met 'n dubbel knip-oogje, want ze heeft nooit kunnen leeren met één oog te knippen, ging toen de hall door en sloeg zeer hoorbaar de deur van het zijkamertje dicht.

Margery en ik waren alleen. Het meisje keek mij aan, glimlachte even en haalde diep adem.

„'t Is raar met die Edith,” begon ik. „Ik heb haar nog nooit slaperig gezien na 't eten. Als ze niet boven alle verdenking verheven was, zou ik haast denken aan een diepzinnig plan, en dat ze hier of daar in een hoekje met Fred hand in hand zit.”

„Maar waarom — wat voor plan?” Ze had de handen in haar schoot gevouwen en die eeuwige ring schitterde boosaardig.

„Misschien waren ze van meening, dat ik graag eens met u zou willen praten,” opperde ik.

„Met mij?”

„Met u — en het is inderdaad zoo.”

Misschien was ik wat erg gevoelig over dien ring, maar ik verbeeldde me, dat ze haar hand ophief en er naar keek.

„Het tocht hier een beetje, vindt u niet?” vroeg ze, opeens omkijkend. Waarschijnlijk meende ze 't niet, maar ik stond op en deed de deur van de hall dicht. Toen ik terugkwam, ging ik op den stoel zitten, die 't dichtst bij haar stond, en een paar seconden zeiden we niets. Het hout stiet kleine duivelachtig-roode vonken uit, en de klok sloeg acht, heel langzaam.

„Harry Wardrop is gisteravond hier geweest,” zei ik, met mijn hak het hout neerdukkend.

„Hier?”

„Ja — misschien heb ik er verkeerd aan gedaan, maar ik heb hem niet gezegd, dat u hier was.”

Zij keerde zich tot mij en zag me strak aan, met de mooiste oogen, die ik ooit gezien heb.

„Ik ben niet bang om hem te ontmoeten,” zei ze trotsch, „en hij moest ook niet bang zijn om mij te ontmoeten.”

„Ik wou u eerst wat vertellen, voor u hem spreekt. Gisteravond, voor hij kwam, dacht ik, dat hij — enfin, dat hij althans wel iets wist van — de dingen, die wij weten willen.”

„Ja?”

„Om eerlijk tegenover hem te zijn, en omdat ik zuiver spel wil spelen, vertel ik je nu, dat ik niet geloof, dat hij iets van je vaders dood weet en ik geloof ook, dat hij werkelijk bestolen is dien nacht in Bellwood.”

„En de parels dan, die hij in Plattsburg verkocht heeft?” vroeg ze opeens.

„Ik denk, dat hij daar te zijner tijd ook wel 't noodige van vertellen zal, Margery.” Ik merkte pas, dat ik haar voornaam gebruikte, toen 't al gebeurd was; als ze 't gehoord heeft, toonde ze toch niet, dat ze 't kwalijk nam. „Maar ten slotte — als je van hem houdt, komt de rest er niet veel op aan, is 't wel? 't Is toch mogelijk, dat hij in

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

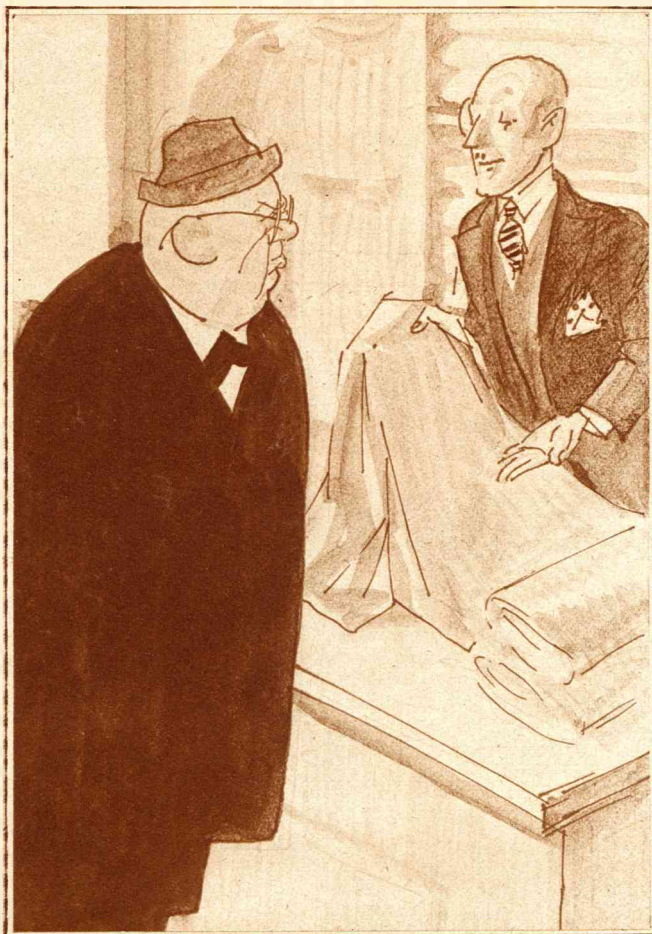
moeilijkheden was, en dat tante Jane ze hem zelf gegeven heeft?”

Ze keek me met eenige verbazing aan.

„Je pleit zoo voor hem,” zei ze, „heeft hij je gevraagd, een woordje voor hem te doen?”

„Ik wou alleen maar niet gaan hardloopen met

Professor Priem Pruttelt:

Van deze stof zou ik een broek willen hebben, als de strepen naar beneden liepen, en niet naar boven.

een lamme,” zei ik bedaard. „Het was misschien mooier geweest, als ik weg was gegaan en je aan je dromen had overgelaten, maar dat wensch ik niet te doen. Als je Wardrop liefhebt, zooals een vrouw den man lief moet hebben, waar ze mee trouwt, trouw dan met hem en ik hoop, dat je gelukkig wordt. Maar als je dat niet doet... nee, laat me uitpraten. Ik heb het besluit genomen, zijn onschuld te bewijzen, als ik kan; hem bij je te brengen met een schoone lei. En dan — ik weet, dat het gedurfd is, maar dan kom ik ook — en... dan zal ik voor mezelf pleiten, als je me niet wegstuurt.”

Zij zat met gebogen hoofd, en zenuwachtig verging haar blos en kwam weer op. Toen keek ze mij aan met een heel flauwen glimlach.

„Dat klinkt als een bedreiging,” zei ze zacht. „En jij — ben je nogal gewend te krijgen, wat je graag hebt?”

En toen, natuurlijk, kwam Fred binnen, en struikelde over een poef, terwijl hij naar lucifers zocht. Edith deed de deur van het zijkamertje open en riep hem, maar Fred weigerde het houtvuur te verlaten, en nestelde zich diep in zijn luierstoel. Na een poosje kwam Edith ook bij ons zitten, maar zij was den heelen avond kribbig tegen Fred, tot zijn groote ontsteltenis. En toen de conversatie niet vlotte, in de uren, die volgden, trachtte ik mij te herinneren, wat ik gezegd had en voelde, dat ik 't heel verkeerd had aangepakt.

Er was maar één ding, dat me moed gaf: ze was niet boos geworden, en ze had begrepen. Gezegend de vrouw, die begrijpt!

No. 16

Omstreeks elf uur braken we op voor den nacht. Mevrouw Butler was even beneden geweest, en had zelfs piano gespeeld, een dingetje van Tschai-kovski, een klagend zangerige melodie, waardoor de droefheid terugkwam in Margery's gelaat, en die mij, ik weet niet waarom, aan een natten landweg met een ploeterenden, zwaarbeladen boer deed denken.

Fred en ik zaten nog 'n poosje in de bibliotheek, toen de anderen afgetrokken waren, en ik vertelde hem iets van wat ik dien middag had gehoord.

„Een tweede vrouw! En een heel gewoon type, hè?” zei hij. „Nou, heeft zij hem doodgeschoten, of Schwartz? De Lady of de Democratische Tijger?”

„De Tijger,” zei ik beslist.

„De Lady,” zei Fred even stellig.

Fred sloot het huis met zijn gewone zorgvuldigheid. De gezamenlijke toewijding van de dienstboden, gevolgd door Fred, werd noodig geacht om de vensters vast te zetten; Fred pochte er op, dat hij in de zeven jaren van zijn huisvaderschap altijd deze voorzorg genomen had, en dat hij iederen avond minstens één raam ontdekte, dat anders niet voldoende gesloten was geworden.

Ik herinner me, dat hij dien avond zijn rondgang verrichtte met zijn volle opmerkzaamheid. Toen gingen wij naar onze slaapkamers. Er bleef alleen een klein lichtje bij de telefoon branden, anders niets.

Het huis had twee vleugels, aan weerszijden van een vierkante hall beneden, die door iedereen wel eens als zitkamer gebruikt werd. Van de voordeur kwam men door een vrij smalle gang in die hall, aan iederen kant van die gang was een kamer, en deuren in de hall kwamen uit op de andere benedenvertrekken. Aan één kant leidde de trap naar boven, met twee rustportaaljes, en boven kwamen de slaapkamers uit op een soortgelijke, iets kleinere hall. De trap naar de bovenste verdieping was achteraan bij de kinderkamer.

Mijn slaapkamer lag boven de bibliotheek, en mevrouw Butler en Margery hadden kamers naast elkaar, aan den anderen kant van de hall. Fred en Edith sliepen aan den achterkant van het huis, om dicht bij de kinderen te zijn. In de bovenhall stonden een groote leestafel, een lamp en een paar makkelijke stoelen. Als we alleen waren, las Fred daar de krant voor, of zijn laatste novelle, en Edith's naaimandje toonde, hoe zij de uren gebruikte, die de vrouwen verkeerdelijk haar vrije uren noemen.

Ik ging niet direct slapen: de nogal belangrijke stap, dien ik in de bibliotheek had genomen, werd natuurlijk telkens opnieuw overdacht en bijna betreurd. Ik probeerde mijzelf in slaap te lezen, en toen dat niet lukte, nam ik de proef met de kalmeerende combinatie van een sigaret met een boek. Dat werkte: het laatste, dat ik mij herinner, is een heerlijke doezeligheid, terwijl ik de sigaret naast me had neergelegd, en met mijn gezicht naar het licht tegen de saamgepropte kussens lag.

Ik ontwaakte door een scherpe rooklucht, en ik ging overeind zitten en deed mijn oogen wijd open. Opzij van het bed steeg rustig een grijze rookkolom naar boven en ergens onder me hoorde ik een zacht geknetter. Ik sprong het bed uit en zag onmiddellijk wat er gebeurd was. Mijn sigaret was gevallen, nog brandend, en had, op sigarettenmanier, besloten tot het einde toe door te branden. En daardoor was het kleedje voor mijn bed, en mijn bed, en bijna ook de man in het bed, in vuur geraakt.

Ik had even mijn handen vol om alles te blussen zonder het heele huis wakker te schrikken. Toen stond ik midden in de verwoesting en keek

bedrukt naar Edith's keurige kamer. In mijn verbeelding zag ik al de watervlek in het plafond van de bibliotheek, den volgenden morgen, en hoorde ik Fred preeken over de roekeloosheid en het gemis aan zorg voor eens anders eigendom bij vrijgezellen in 't algemeen en bij mij in 't bijzonder.

Drie kannen water hadden het bed gemaakt tot een onmogelijk verblijf. Ik trok een ochtendjas aan en ging, met een deken over mijn arm, op zoek naar een rustplaats. Mijn keuze viel op de bank in de hall vlak bij mijn kamer, en zoo geruischloos als ik kon, zette ik er een scherm omheen en zocht de gemakkelijkst mogelijke houding.

Weer werd ik wakker... doordat een hand mijn gezicht aanraakte. Waarschijnlijk maakte ik een beweging van schrik: de hand werd teruggetrokken; ik weet het niet zeker, ik was nog doezelig. Ik bleef roerloos liggen, luisterde naar voetstappen, maar ik hoorde niets. Met het gevoel, dat er iemand aan den anderen kant van het scherm was, sprong ik op. De hall was donker, en leeg. Toen ik niemand ontdekte, ging ik meenen, dat ik een erg levendigen droom had gehad, en ik ging op den rand van de bank zitten en geeuwde.

Ik hoorde Edith achter in huis scharrelen; ze heeft de onaangename gewoonte midden in den nacht rond te spoken om de kinderen toe te dekken en te snuiven, of er geen brand is. Ik was bang, dat er wat rook van mijn illuminatie was doorgedrongen tot haar achterdochtigen neus, maar ze kwam niet naar de voorhall. Ik was met dat al klaar wakker, en het was toen, geloof ik, dat ik een zwaren, zoetigen geur gewaar werd in de lucht om mij heen. 't Eerste moment dacht ik, dat een van de kinderen niet goed was, en dat Edith hem een dosis toediende van een of ander goedje uit het kastje in de badkamer. Maar toen ze haar deur weer sloot, en rustig slapen ging, begreep ik, dat het iets anders moest zijn.

De zoetige geur werd walglijk. Door een onbewusten gedachtengang — de verbinding tusschen een bepaalden geur en een bepaalde gebeurtenis — herinnerde ik mij den dag, dat ik een kies moest laten trekken, en toen ik bijkwam, zag ik den tandarts en zijn assistent, en de laatste had een blauw oog. En toen opeens wist ik 't. Die misserlijke lucht was chloroform!

In een oogenblik had ik het licht aan, en ik klopte aan Margery's deur. Die was gesloten, en ik kreeg geen antwoord. Er drong een flauw schijnsel over den drempel, maar daarachter was het onheilspellend stil. Ik ging naar de volgende deur, die van mevrouw Butler; die stond half open. Eén blik op het leeg bed en de wanorde in het vertrek — dan liep ik zonder complimenten door de tusschendeur Margery's kamer binnen.

De lucht was zwaar van de chloroform. Het meisje lag in bed, oogenschijnlijk rustig slapend. Eén arm lag omhoog langs haar hoofd, de andere lag slap op het witte dek. Er lag een opgevouwen handdoek op haar gezicht, en toen ik dien eraf slingerde, ademde ze heel zwaar, snorkend, en ze staarde met halfopen oogen.

Ik gooide alle ramen open, vóór ik de familie wakte en zoodra Edith in de kamer was, telefoneerde ik om den dokter. Ik weet niet precies meer, wat ik deed, voor hij kwam; ik herinner me, dat we vruchteloos probeerden Margery wakker te maken en ik herinnerde me ook, dat Fred naar beneden is geweest en terugkwam met de boodschap, dat het zilver nog compleet was en dat de achterdeur van de keuken openstond. En toen kwam de dokter, en ik werd naar de hall verwezen, en een eeuwigheid lang liep ik daar op en neer, acht stappen heen en acht stappen terug, niet in staat tot denken, niet in staat zelfs om te hopen.

Eerst toen de dokter naar mij toe kwam, en zei, dat ze opknapt, en dat ik iemand van het personeel moest wekken om wat sterke zwarte koffie te zetten, ontwaakte ik uit mijn verdooving. Blijdat ik iets kon doen, al was 't ook nog zoo weinig, besloot ik, zelf die koffie te zetten. Over die koffie hebben ze 't nu nog bij Fred.

Het was Edith, die ons aan mevrouw Butler herinnerde. Fred had beweerd, dat ze gevlucht was voor de indringers, en zich waarschijnlijk in een hoek of kast op de bovenste verdieping verstopt had. Ik moet bekennen, dat onze bezorgdheid wel wat traag bovenkwam. Het duurde bijna een uur, eer we een commissie van onderzoek naar haar verblijfplaats vormden. Fred ging naar boven, en ik nam de benedenverdieping.

Tenslotte was ik het, die haar vond, languit op het gras liggend in het tuintje achter het huis. Zij was totaal buiten kennis, en bleek een veel moeilijker patiënt dan Margery.

Geen van beiden was dien nacht in staat, iets te vertellen. De beide kamers waren overhoop gehaald maar het scheen, dat er niets gestolen was. Fred hield plechtig vol, dat hij de keukendeur op slot en knip had gedaan, en dat die van binnen uit geopend moest zijn.

Het was een zonderlinge geschiedenis, die nachtelijke insluiping, die geen diefstal tot doel scheen te hebben. Als Margery de reden voor de mishandeling, die haar werd aangedaan, wist of vermoedde, heeft ze er zich toch niet over willen

den tuin in gehold. Edith, die nogal lichtgeloovig is, zei, dat ze 't best aan kon nemen.

Later bleek, dat Edith's intuïtie er dichter bij was dan mijn twijfelzucht — of die van Fred.

NEGENTIENDE HOOFDSTUK TERUG NAAR BELLWOOD

Alleen Fred, Edith en ik kwamen dien morgen beneden om te ontbijten. Fred deed luchtig, maar trok zich 't geval ook wel aan. Edith, niet op haar gemak, boog zich over haar koffiepote met wangen, even rood als het lint aan haar hals. Ik had 't hoofd vol zorg, en evenals Fred spreidde ik het ochtendblad voor mij uit, om onder die beschutting ongestoord te kunnen denken.

„Heb je wat gevonden, Fred?” vroeg Edith. Fred gaf geen antwoord, dus herhaalde zij haar vraag met meer nadruk.

„Eh... wat?” vroeg Fred, om zijn krant heen loerend.

„Heb — je — een — of — ander — spóór — gevonden?”

„Ja, schat, dat wil zeggen, nee. Niets van belang. Verdraaid, Jack, als ik de hoofdartikels in deze krant schreef, dan zou ik eens een mondje opendoen.” Hij liet vervolgens nog wat onverstaanbaar gegrom achter de krant hooren, en toen werd het stil. Vervolgens hoorde ik een gesnuif, heel duidelijk. Ik keek op. Edith zat te schreien — terwijl ze room in een kopje deed, en blindelings naar de suiker tastte, met een vertrokken gezichtje en bewaasde oogen. In een seconde stond ik overeind, had de kranten, die van Fred inbegrepen, in elkaar gefrommeld en hem letterlijk opgetild uit zijn stoel.

„Als ik getrouwd ben,” zei ik gewichtig, hem meeslepend naar Edith en hem op den stoel naast haar plantend, „en ik ga aan 't ontbijt de krant zitten lezen, terwijl mijn vrouw snakt naar conversatie, dan hoop ik, dat er een goed en trouw vriend bij de hand is, die mij tot mijn plicht roept.” Ik nam een stoel aan den anderen kant naast Edith.

„En nu wordt er gesproken,” besloot ik. Ongegeneerd veegde zij haar oogen af aan het tafellaken. „Er is ook geen mensch hier in huis, met wie ik eens praten kan,” klaagde ze. „Er gebeuren maar allerlei verschrikkelijke dingen — en ik moest nog koffie laten halen ook vanmorgen, Jack. Je hebt vast wel vier pond gebruikt van nacht — en niemand wil me iets vertellen. Margery hoef ik niets te vragen — haar maag is nog van streek van de chloroform — en Ellen praat nooit over iets anders dan over zichzelf, en ze is ontzettend — ongezellig. En Fred en jij maken een barricade van kranten, en roepen „ja” tegen me, als je „nee” bedoelt.”

„Ik heb de koffie weer neergezet, waar ik 'm vandaan heb gehaald, Edith,” verdedigde ik mij heftig. „We zijn barbaren, dat geef ik toe, maar dát kan ik je verzekeren.” En toen zweeg ik, want plotseling herinnerde ik me, dat ik de trap op gegaan was met iets diks en metaalachtigs onder mijn arm, en dat ik er geen raad mee geweten had, en dat ik het toen maar vlug in het schoenenkastje van de jongens, onder de trap van de kinderkamer, gestopt had.

Fred had nog niets gezegd. Hij had haar hand gegrepen en streelde die zacht. Onderwijl speurden zijn oogen naar de kopregels op het wrak van het ochtendblad.

„Je hebt dat blauwe kledje verbrand,” zei ze treurig tegen me, en er dreigden nieuwe tranen, „en ik had er zooveel moeite mee gehad, om de goeie tint te vinden.”

„Ik zal dat Shirvan voor je koopen, waar je zoo'n zin in had,” haastte ik me haar tevreden te stellen.

„Ja, zeker om 't mee te nemen als je trouwt.” Er schuilt een tikje achterdochtigheid in alle goede vrouwen.

„Ik zal het Shirvan koopen en niet trouwen.”

„Hier, het spijt me dat ik het zeggen moet,” begon Edith plotseling te lachen. Ze keek me hoonend aan, met het hoofd achterover.

„Jij!” lachte ze, en één van haar slanke vingers wees spottend naar me. „Jij, die zoo gek bent op één meisje, dat je om haar alle vrouwen vereert! Jij, die bleek wordt in plaats van rood als ze de kamer binnenkomt! Jij, die je practijk naar de haaien laat gaan om maar bij haar te kunnen zijn, en geen woord spreekt als ze er bij is, en maar met je mond open zit als een hondje dat bedelt om een klontje, klaar om te happen als ze een woordje naar je toe gooit, en te kwispelen van plezier!”

(Wordt voortgezet)

Salonpoppen

*Ik ben een salonpop — ik zit op een stoel
Vooraan in den winkel te pronken,
Op zij-zachte kussens, speciaal voor dat doel
Met kwistige hand mij geschonken.
En iedere klant, die den winkel betreedt,
Blijft staan, en buigt zacht naar me over.
En 'k hoor... hier wat liefde — daar wat vreugde —
wat leed —
Wat waarheid, — maar dat is héél poover.*

*„O — kijk die salonpop, wat bééldig hè, Kit?
Zeg, vind je haar niet om te stelen?”
— „Bedoel je dat ding, dat daar een week lang al zit?
O, nee, hoor, die gaat me nervelen!”
En ik lach heel stil, want geen dag nog te vóór.
Hoord' ik haar heel zacht tot me wenschen:
„Als jij maar goedkoopere was, nám ik je hoor!”
Maar ja — zóó zijn eenmaal de menschen!*

*„O, moeder, kijk daar, wat een lollige pop.
Hè, mag ik die voor m'n verjaardag,
Want, weet u, die heeft nog veel leukeren kop
Als die gistermiddag nog dáár lag.”
„Nee, Lizke, hoor eens, dat gaat niet, hoor kind.
Er blijft nog genoeg om te menschen,
't Zij voor je verjaardag, of later voor Sint,
Maar dit 's voor alleen gróóte menschen.*

*Totdat op een dag ook mijn lot werd beslist.
Twee mannen die kwamen me halen:
— Precies — zei de ééne, zoo'n pop, ja, die is 't!
Dat 's één der mallotigste kwalen.
Die gaf je nu vroeger je dochter cadeau,
Om, kinderlijk, sijn mee te spelen.
Nu is 't een geschenk — dat is de tijd eenmaal zoo,
Dat prounhief zich niet zal nervelen!”*

*Ik ben een salonpop — ik zit op een stoel
In proutjes boudoirje te pronken,
Ze heeft meer visite — vijf, zes — 'n heeleboel.
Maar mij wordt geen aandacht geschonken.
Gedachten van vroeger vervullen m'n brein
Aan wat ik toen nooit heb geweten:
Dat er ook nog and're salonpoppen zijn —
De.... levende niet te vergeten!*

GUUS BETLEM Jr.

uitlaten. Wat mevrouw Butler betreft, er hoefde op het geval maar gezinspeeld te worden, om haar een zenuwtoeval te laten krijgen. Fred kwam met de allerzonderlingste theorie voor den dag.

„Ik verzeker je,” zei hij den volgenden morgen, toen wij in den tuin tevergeefs naar voetsporen hadden gezocht, en Edith alle zilveren lepels weer op hun plaats had gelegd, „het zou me niets verwonderen, als die dame in 't zwart het zelf had gedaan. Een hysterische vrouw is tot alles ter wereld in staat om de aandacht te trekken, als die een beetje begint te verflauwen. Hoe kon er nou iemand binnen komen door die keukendeur, als die op slot was met den knip er op? Ik zeg je nog eens, ze heeft 'm zelf opengedaan.”

Ik wilde mij niet indringen in 't vertrouwen van Margery, maar ik was ervan overtuigd, dat de eenige bedoeling was, haar kamer na te snuffelen, misschien om papieren te zoeken, die van haar vader afkomstig waren. Mevrouw Butler had 's-morgens genoeg te vertellen, een verward verhaal van twee kerels, die van 't dak van de veranda gekomen waren, en geprobeerd hadden, haar met chloroform te bedwelmen. Ze had zich toen slapende gehouden en zoodra ze kans zag, toen de kerels in de andere kamer waren, was ze de trap af en

De Aardbeientijd

De overvloedige pluk in de tuinen van 't Provinciaal Tuindersbedrijf te Heemskerk.

In de verzengende stralen van de zomerzon, onder regenbuien en windolagen, van 's-morgens héél vroeg tot 's-avonds héél laat kunt ge ze thans bij tientallen in gebukte houding door de velden zien gaan, de plukkers, pluksters, plukkertjes en plukstertjes van de heerlijke zomeroruchten, de aardbeien. Rondom Beverwijk is de oogst wel het grootst. De lucht lijkt er vol van een zoeten, doordringenden geur, en ieder mensch, dat ge er tegen komt op straat of op den landweg, is beladen met aardbeien, heeft althans aardbeien-„kenteekenen” op zijn huid of op zijn kleeen. In onafzienbare rijen wachten voor het veilinggebouw de kweekers hun beurt af. Dan worden

Nijvere handen.

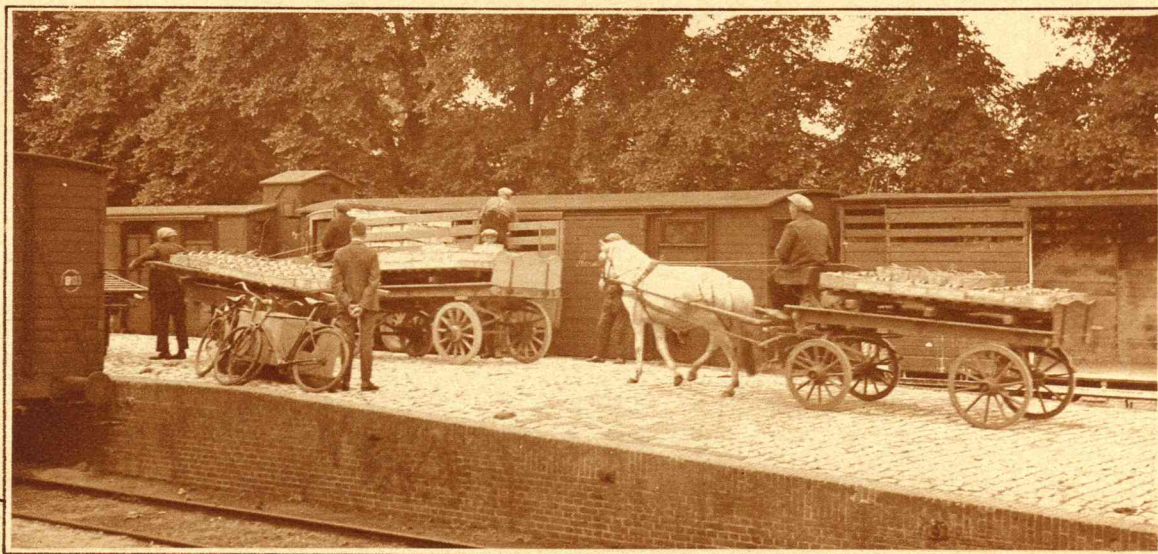

'n Mooie partij aardbeien wordt de weegschaal opgeschoven.

Voorzichtig en zorgvuldig worden de vruchten geplukt en in de aardige gevlochten mandjes, „slofjes” genoemd, neergelegd.

de partijen gevogen en menig zoet minstje gemaakt. De pluk is dit jaar zeer bevredigend en de prijzen zijn op peil. De stedeling betreurt maar één ding..... dat de export ieder jaar grootere afmetingen aanneemt, tengevolge waarvan hij de heerlijke roode vruchten niet zoo dikwijls bij zijn maaltijden kan gebruiken als hij zou wenschen. Te duur!

De buitenlandsche export geschiedt per trein. Wagonladingen vol worden verzonden en de goederendienst aan het station Beverwijk heeft het ongewoon druk in deze dagen.

Voor de fabrieken in het eigen land geschiedt het vervoer veelal per boot. Aangezien aardbeien geen steenkolen zijn en dus niet gestort kunnen worden, neemt het inladen nogal eenigen tijd in beslag.

Kenners en keurders.

Een kijkje in het Beverwijksche veilinggebouw. Uiterlijk zijn koopers, verkoopers en toehoorders flegmatiek, maar hun aandacht is toch in hooge mate gespannen.

Een van de talloze stapels slossen, die na gebruik even netjes op elkaar gezet worden als in een schoenenmagazijn gebruikelijk is.

PANORAMA VAN N
HET ZWITSERSCHE STADJE AAN HET MEER VAN GENÈVE, DA

MA VAN MONTREUX

HET MEER VAN GENÈVE, DAT STEEDS VELE TOERISTEN TREKT

DE BROEDERS

door

BJÖRNSTJERNE BJÖRNSSON

De naam van den schoolmeester was Baard, en hij had een broer, die Anders heette. Zij waren zeer op elkaar gesteld, werden samen soldaat, dienden in dezelfde compagnie en werden tegelijk korporaal. Toen ze weer thuis kwamen, zeiden de menschen, dat het twee prachtkerels waren.

Toen stierf hun vader. Hij liet heel wat dingen na, die moeilijk te verdeelen waren, en ze zeiden tegen elkaar, dat ze wel zouden zorgen, daar geen ruzie over te krijgen; ze zouden alles in veiling brengen, dan kon ieder koopen wat hij wou, en de opbrengst zouden ze samen deelen. En zoo gebeurde het.

De vader echter had een gouden horloge bezeten, dat iedereen in verren omtrek kende, want het was het eenige gouden horloge, dat de menschen in die streek ooit gezien hadden. Toen dit horloge ten verkoop kwam, waren er veel welgestelde mannen, die het graag hebben wilden, maar toen de twee broers aan 't bieden gingen, zwegen alle anderen.

Nu verwachtte Baard, dat Anders het hem zou laten, en Anders verwachtte hetzelfde van Baard. Ze boden om de beurt, telkens boven den ander uit, en bij het bieden keken ze elkaar telkens strak aan. Toen ze waren opgeklommen tot vijftig gulden, begon Baard te vinden, dat het niet aardig was van zijn broer en hij bood dóór tot hij bij de tachtig was; en omdat Anders toen nóg niet ophield, vond Baard, dat Anders vergat, hoe goed hij vaak voor hem geweest was, en dat hij bovendien de oudste was van hen tweeën; en hij bood tachtig. Anders gaf het nog niet op. Baard sprong toen ineens op honderd gulden, en hij keek niet meer naar zijn broer. Het werd zeer stil in de zaal; alleen hoorde men den afslager de getallen rustig herhalen. Toen dacht Anders: als Baard tot honderd gulden kon gaan, kon hij het óók, en als Baard hem het horloge misgunde, wou hij het juist hebben en hij bood meer. Dit leek Baard het grootste affront, dat hem ooit was aangedaan; hij bood met effen stem honderdthintig. Er waren veel menschen in de zaal, en Anders zei bij zichzelf, dat hij zich niet door zijn broer zoo in 't publiek voor kwajongen liet zetten, en weer bood hij hooger. Baard begon te lachen.

„Tweehonderdvijftig gulden, en mijn broederliefde op den koop toe,” zei hij, waarop hij zich omkeerde en de zaal verliet.

Even later, toen hij het paard stond te zadelen, dat hij juist op de verkooping gekocht had, kwam een man naar buiten, en naar hem toe.

„Je hebt het horloge; Anders heeft niets meer gezegd.”

Op 't zelfde moment, dat hij het nieuws hoorde, kwam er een gevoel van spijt in hem op; hij dacht aan zijn broer, en niet aan het horloge. Het zadel was al in orde, maar hij bleef staan, met één hand op het paard, aarzelend of hij op zou stijgen. Er kwamen veel menschen naar buiten, waaronder ook Anders, en toen die zijn broer zag, met gezadeld paard, klaar om te vertrekken, vermoedde hij niet, waar Baard over peinsde.

„Dank je wel voor 't horloge, Baard!” riep hij hem toe. „Je hoeft niet bang te zijn, dat je broer je nog ooit op je hielen zal zitten!”

„Denk jij maar niet, dat ik nog ooit over je drempel kom!” antwoordde Baard, met 'n bleek gezicht, terwijl hij te paard sprong.

Van dien dag zette geen van beiden meer een voet in het huis, waar zij beiden met hun vader gewoond hadden.

Niet lang daarna trouwde Anders met de dochter van een keuterboertje, maar hij vroeg Baard niet op de bruiloft. En Baard ging ook niet naar de kerk. In 't eerste jaar van zijn trouwen verloor Anders zijn eenige koe. Die werd op een morgen dood aan een touw gevonden, aan den noordkant van het huis, waar ze graasde, en niemand kon uitmaken, waar ze aan gestorven was. Nog meer

ongelukken troffen hem, en 't ging hem hoe langer hoe slechter. Maar de zwaarste slag was, dat zijn hooizolder, met al wat er op lag, op een nacht midden in den winter totaal uitbrandde. Niemand begreep, hoe het in brand kon zijn geraakt.

„Dat heeft iemand gedaan, die me kwaad wou,” zei Anders, en hij huilde dien heelen nacht. Hij was nu arm, en zin om te werken had hij niet meer.

Den avond na den brand verscheen Baard voor het huis van zijn broer. Anders lag in bed, maar sprong op, toen Baard binnentrad.

„Wat moet je hier?” vroeg hij, maar zweeg snel weer, en bleef zijn broer strak aan staan kijken. Baard wachtte even vóór hij antwoordde.

„Ik wou je helpen, Anders; je bent er slecht aan toe.”

„Niet slechter dan jij me hebt toegewenscht! Ga heen, anders vergeet ik mezelf misschien.”

„Je vergist je, Anders; het spijt me...”

„Ga heen, Baard, of God zij ons allebei genadig!” Baard deed een stap achteruit.

„Als je 't horloge wilt hebben,” zei hij met trillende stem, „kun je 't krijgen.”

„Baard, ga heen!” schreeuwde zijn broer, en Baard, die het welletjes vond, ging.

Met Baard was het intusschen zóó gegaan. Toen hij hoorde van de tegenslagen van zijn broer, was hij veranderd van binnen, maar de trots hield hem terug. Hij voelde zich gedrongen om naar de kerk te gaan, en daar vormde hij heel wat goede voornemens, maar hij had de kracht niet om ze uit te voeren. Dikwijls kwam hij zoo ver, dat hij het huis zien kon, maar dan kwam er juist iemand naar buiten, of er waren vreemden, of Anders stond buiten hout te hakken, er kwam altijd iets in den weg.

Maar op een Zondag in den winter ging hij weer naar de kerk, en dien keer was Anders er ook. Baard zag hem. Hij was mager en bleek geworden, en hij droeg nog dezelfde kleeren, die hij al aan had, toen de broers nog bij elkaar waren, maar nu waren ze oud en versteld. Den heelen dienst door bleef Anders strak naar den dominee kijken. Baard vond, dat hij er goed en vriendelijk uitzag, en hij herinnerde zich hun kindsheid, en hoe 'n goede jongen Anders altijd geweest was. Dien dag vierde Baard zelfs het Avondmaal, en plechtig beloofde hij God, dat hij 't bij zou leggen met zijn broer, hoe 't ook ging. Dit besluit sloeg door zijn ziel, toen hij den wijn dronk, en toen hij opstond, voelde hij aandrang, naar hem toe te gaan en naast hem te gaan zitten, maar er liep iemand in den weg, en Anders keek niet op. Na den dienst was er nog bezwaar; er waren te veel menschen om hen heen; Anders z'n vrouw was er bij, en die kende hij niet. Het was beter, besloot hij, Anders thuis op te zoeken en eens kalm met hem te praten.

EEN HUZAAR EN EEN KINDER-MEISJE — Een combinatie die nogal eens voorkomt maar dan toch zelden op deze wijze. En of de moeder van de baby het nu wel zoo prettig zal vinden, dat er zoo een gevaarte boven het hoofd van de kleine hangt, betwijfelen we zeker

Toen de avond kwam, ging hij op weg. Hij liep regelrecht naar de deur. Daar bleef hij even staan, en terwijl hij daar stond te luisteren, hoorde hij zijn naam noemen. Het was de vrouw, die sprak.

„Hij heeft vanmorgen „Avondmaal gevierd,” zei ze, „ik weet zeker, dat hij aan jou dacht.”

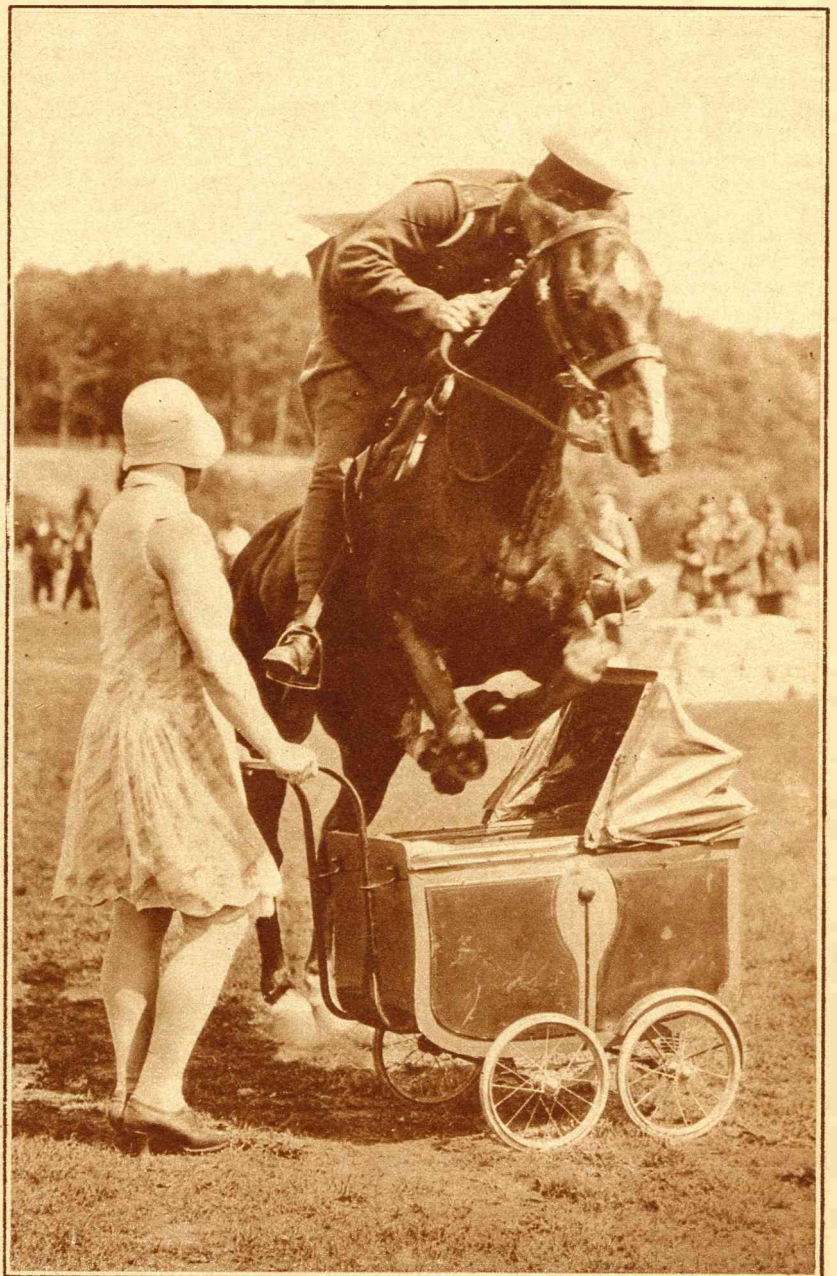
„Nee, hij heeft niét aan mij gedacht,” gaf Anders ten antwoord. „Ik ken hem, hij denkt alleen maar aan zichzelf.”

Een poos lang werd er niets meer gezegd, en Baard zweette, terwijl hij daar stond, hoewel het een koude avond was. Binnen was de vrouw met 'n ketel bezig; in den haard knapperde en snorde het vuur; een kind schreeuwde soms even, en Anders wiegde het. Eindelijk sprak de vrouw weer.

„Ik geloof, dat jullie allebei aan mekaar denken, al wil je 't niet weten.”

„Laten we liever over wat anders praten,” antwoordde Anders.

Kort daarna stond hij op om uit te gaan. Baard moest zich verstoppen in de houtschuur; maar toen kwam Anders ook naar de schuur om wat hout te halen. Van zijn plaats in den hoek kon Baard hem duidelijk zien. Hij had zijn versleten Zondagsche pak uitgedaan en zijn uniform aange-trokken, die precies was als die van Baard zelf. Ze hadden elkaar beloofd, die nooit te dragen, maar als erstuk aan hun kinderen na te laten. Die van Anders was nu opgelapt en versleten, zoodat zijn forsche, goedgebouwde gestalte in lompen gewikkeld scheen te zijn, — en op 't zelfde oogenblik hoorde Baard het gouden horloge in zijn eigen zak tikken. Anders liep naar den houtstapel, maar in plaats van zich aanstonds neer te buigen om zijn last op te nemen, leunde hij achterover tegen het hout aan en keek op naar den hemel, die helder schitterde van de sterren. Toen zuchtte hij diep en mompelde bij zichzelf: „Ja, nou... o Heere, o Heere!”

EEN DUEL MET DEN DOOD. Bij een Engelsch ruitersfeest kon men dezer dagen ook dit vermakelijk spiegelgevecht aanschouwen. De schimmel schijnt niet veel lust te hebben zich met den pony van den dood te meten.

Zoolang hij leefde kon Baard die woorden niet meer vergeten. Hij wou toen te voorschijn komen, maar zijn broer kuchte, en het leek zoo moeilijk. Meer was er niet nodig, om hem tegen te houden. Anders nam zijn lading takkebossen op, en toen hij naar buiten ging, streek hij zoo dicht langs den Baard heen, dat de twijgen hem in 't gezicht sloegen.

Volle tien minuten bleef hij daar roerloos staan, en wie weet, hoe lang hij er nog was blijven staan, als hij, na die emotie, niet door een kou was aangegrepen, zoodat hij door en door huiverde. Toen ging hij naar buiten. Ronduit gaf hij zichzelf toe, dat hij nu den moed niet meer had, om binnen te gaan. Hij bedacht dus een ander plan. Uit een aschbak, die in den hoek stond, waar hij juist uit kwam, zocht hij een paar stukken houtskool, vond een dennesplinter, ging den hooizolder op, deed de deur dicht en maakte vuur. Toen de toorts brandde zocht hij den spijker, waar Anders zijn lantaarn aan hing, als hij 's morgens vroeg buiten kwam om te dorschen. Toen nam Baard zijn gouden horloge en hing het aan den spijker, deed toen het licht uit en ging heen. Hij voelde zich inwendig zoo opgelucht, dat hij als een kind over de sneeuw huppelde.

Den volgenden dag hoorde hij, dat de hooizolder was uitgebrand. Waarschijnlijk waren er vonken van de toorts afgevlogen, terwijl hij het horloge ophing.

Dit greep Baard zoo aan, dat hij zich den heelen dag opsloot alsof hij ziek was, zijn gezangenboek nam en zong, tot de mensen in huis dachten, dat er iets haperde. Maar 's avonds ging hij uit. Het was lichte maan. Hij ging naar de boerderij van zijn broer, morrelde rond in de verkoolde overblijfselen van den brand, en vond inderdaad een klompje versmolten goud, — al wat er van het horloge overschoot.

Dat hield hij in zijn hand, toen hij naar zijn broer ging, verlangend om alles op te helderen, en vrede te vragen. Maar hoe hij dien avond voer, is al verteld.

Een klein meisje had hem in de asch zien delven; een paar jongelui, op weg naar een danslokaal, hadden hem op dien bewusten Zondagavond naar het huis van zijn broer zien gaan; en de mensen, bij wie hij woonde, vertelden, hoe vreemd hij zich den Maandag daarop gedragen had. En aangezien iedereen wist, dat hij en zijn broer geslagen vijanden waren, werden deze opmerkingen aan de overheid meegedeeld en een onderzoek werd ingesteld.

Niemand kon iets tegen hem bewijzen, maar de verdenking bleef aan hem kleven. Nu kon hij minder dan ooit zijn broer nader komen.

Anders had aan Baard gedacht, toen de hooizolder brandde, maar hij had niets gezegd. Toen hij hem den volgenden avond zag binnenkomen, bleek en vreemd, had hij aanstonds gedacht: die vergaat van berouw, maar voor zoo'n ontzettend vergrijp tegen een broer is er geen vergiffenis. Later hoorde hij, dat de mensen Baard op zijn huis af hadden zien gaan op den avond van den brand, en al bracht het onderzoek niets uit, hij voelde er zich toch van overtuigd, dat zijn broer de schuldigen was.

Bij het verhoor zagen ze elkaar, Baard in zijn goede kleeven, Anders in zijn oude voddens. Baard keek naar zijn broer, toen hij binnenkwam, en diep in zijn binnenste was Anders zich bewust van het droevige pleiten in zijn oogen. Hij hoopt maar, dat ik niets zeg, dacht Anders; en toen hem gevraagd werd, of hij zijn broer verdacht van de misdaad antwoordde hij luid en beslist: „Neen!”

Anders sloeg na dien dag zwaar aan 't drinken, en het duurde niet lang of hij was er leelijk aan toe.

Nog erger was het echter met Baard, al dronk die niet; hij was zoo veranderd, dat de mensen hem niet herkenden.

Toen, op een avond laat, kwam er een arme vrouw in het kamertje, dat Baard gehuurd had, en vroeg, of hij met haar mee wilde gaan. Hij herkende haar: het was zijn broers vrouw. Baard begreep onmiddellijk, met welke boodschap ze kwam, werd doodsbleek, kleepte zich aan en volgde haar zonder een woord te spreken. Een flauw licht scheen bij Anders door het raam, soms flikkerend, soms bijna doovend, en op dat licht gingen ze af, want er was geen pad door de sneeuw. Toen Baard weer op den drempel stond kwam hem een vreemde lucht tegemoet, die hem bijna ziek maakte. Ze gingen binnen. Een klein kind zat bij den haard houtskool te kauwen, met een heel zwart gezicht, maar het keek op en lachte en liet zijn witte tanden zien. Het was het kind van zijn broer.

Op het bed lag Anders, met allerlei kleeven over zich heen, bleek, afgemagerd, met een hoog glad voorhoofd, en met holle oogen staarde hij naar zijn broer. Baard's knieën beefden. Hij ging op het voeteneind van het bed zitten en begon onbedaarlijk te huilen. De zieke man keek strak naar hem en zei niets. Eindelijk vroeg hij zijn vrouw, naar buiten te gaan, maar Baard gaf haar een teeken, dat ze zou blijven.

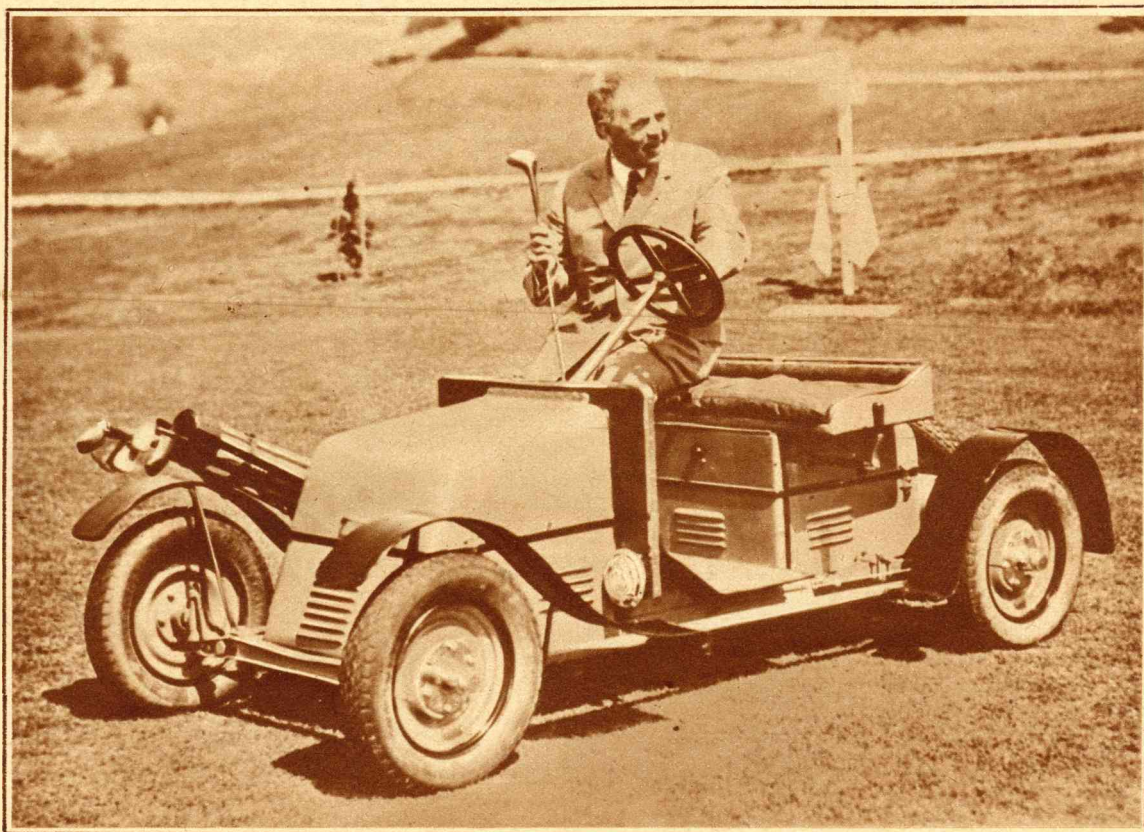
En toen gingen de twee broers met elkaar spreken. Zij legden alles uit, van den dag af, dat zij op het horloge hadden staan bieden, de jaren door tot op dezen dag, waarop ze eindelijk weer samen waren. Aan 't einde haalde Baard het klompje goud te voorschijn, dat hij altijd bij zich droeg, en in den loop van het gesprek kwam aan het licht, dat zij geen van beiden ook maar één dag in al die jaren echt gelukkig waren geweest.

Anders zei niet veel, want hij had nog maar weinig kracht, maar Baard bleef naast zijn bed zoolang hij ziek was.

„Nu ben ik weer heel goed,” zei Anders op een morgen, toen hij wakker werd. „En nu, broer, blijven we altijd bij elkaar, net als in de goede dagen van vroeger, en we verlaten elkaar nooit meer.”

Maar dien dag stierf hij.

Baard nam de weduwe en het kind met zich mee naar huis, en wat er tusschen de broers was omgegaan, werd buiten bekend, en Baard werd de meest geziene man onder hen. Omdat hij zich nuttig wou maken, werd de oude korporaal schoolmeester, en wat hij den kinderen altijd inpraatte, was liefde.

LIEVER LUI DAN MOE. Een rijk Amerikaan die verlaafd is aan de golfsport, maar van zijn geneesheer het consigne heeft gekregen zich vooral niet te vermoeien door te veel te loopen. Nu heeft hij zich een miniatuur-auto laten aanmeten, waarmee hij alle afstanden, zelfs de kleinste, aflegt om zijn bal te volgen.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Hij voelde, dat hij een sterken invloed onderging, zonder dien te begrijpen. De terugkeer van zijn gevoel van eigenwaarde bracht hem uit zijn evenwicht; hij bemerkte, hoe hij uitstekend paste in een milieu, waarin hij eigenlijk niet thuis behoorde. Lois scheen geschapen om in dat milieu aan zijn zijde te gaan...

Hij was niet bewust oneerlijk tegenover Kathleen; hij verdiepte zich niet in overwegingen, of ze wel goed genoeg voor hem was. Maar hij merkte, dat hij zichzelf afvroeg, of hij misschien ook iets voelde voor Lois. Op de een of andere manier scheen de vriendschap, die hij dien avond tusschen Lois en Kathleen had zien ontstaan, Lois dichter bij hem te brengen.

Deze nieuwe houding werd op twee wijzen merkbaar. Vooreerst bleef hij meer thuis in den huize Borden, hoewel hij nooit met Peter Borden in hetzelfde vertrek wilde zijn. De haat jegens den kleinen tengeren man was te diep in hem geworteld, dan dat die door een enkel ten-toon-spreiden van vriendelijke gastvrijheid zou kunnen worden verdreven. Zijn hartstochtelijk verlangen naar wraak blééf. Maar nu en dan, wanneer Borden er niet bij was, vond Bob er genoeg in, bij Lois te zitten, met haar te praten, of soms meer dan een half uur lang zwijgend over het hekje der veranda te leunen, starend naar de slaperige loomheid van een stadsstraat op een nazomermiddag en droomen uitspinnend, waarvan hij gemeend had, dat zij nimmer werkelijkheid zouden kunnen worden.

En om dezelfde reden zag hij Kathleen nu minder. Zij begreep — en was te verstandig om te protesteeren. Zij stelde geen vragen. Maar er waren ochtenden, dat Carmody opmerkte, hoe ze op kantoor kwam met kleine zorgrimpeltjes op haar voorhoofd en diepe donkere kringen onder haar oogen. Dit maakte Carmody bezorgd — en deed hem tevens genoeg. Hij vischte voorzichtig uit en vernam iets omtrent den staat van zaken. Hij likte aan zijn lippen en knikte langzaam in zichzelf. De dingen liepen aardig, en er scheen niets meer noodig dan ze hier en daar een zetje te geven, iets waarin hij berucht-handig was. Zijn eenige vrees was, dat Bob Terry ontijdig murw zou worden. Hij liet Todd Shannon ontbieden.

De groote man schuifde het kantoor binnen en staarde Carmody aan met een blik, waarin de vereering van een trouwen hond lag. Carmody loodste hem naar een stoel.

„Wel, Todd,” vroeg hij, „hoe moet dat nu?”

„Ja mijnheer. Waar-mee?”

„Met dien jongen man, Terry?”

Todd sloeg langzaam zijn oogen op. Hij hield van Bob Terry, maar hij beschouwde Carmody bijna als een godheid.

„Wat is er met den jongen?”

„Het gaat mij eigenlijk niet aan, Todd, maar ik ben bang, dat hij zich leelijk in de nesten gaat werken.”

Er kwam een bezorgde trek op Shannon's grof gezicht.

„Hoe zoo, mijnheer

Carmody? Ik heb niets geen onraad bespeurd.”

Carmody speelde verstrooid met een pakje brieven. „Is Terry niet verloofd met je nichtje?”

Schijnbaar stelde Carmody niet 't minste belang in het antwoord. Zijn vraag was scherp en kort afgebeten, maar klonk zakelijk en terloops gesteld. De traag-denkende Todd had er geen flauw idee van, dat hij werd uitgehoord.

„Wel ja, mijnheer, dat is hij. Natuurlijk denken ze nog niet dadelijk aan trouwen, maar —”

„Ik begrijp 't.” Carmody ging voort, zichzelf te martelen. „Maar Kathleen houdt verbazend veel van hem, is 't niet?”

„O, nou!” Todd grinnikte verlegen. „U kunt wel nagaan, hoe een meisje als zij moet voelen, als ze eenmaal danig om iemand geeft.”

„En dat doet ze ditmaal?”

„Gossie — ja! Waarom zou ze ook niet. De zaak is, mijnheer Carmody, dat 't me verduiveld veel plezier doet. Ziet u, Bob Terry — ik en hij waren zulke goeie kameraden daarginds, en toen hij weg zou gaan —”

„Ik begrijp 't.” Er was een zweem van ongeduld in Carmody's stem. „Ik ken den binnenkant van Kathleen's karakter natuurlijk niet, maar alles, wat je over haar zegt, lijkt me waarschijnlijk. En ik zou niet willen, dat haar verdriet werd aangedaan.”

„Verdriet? Haar? Door wie?”

„Bob Terry!”

Todd schudde ongeloovig het hoofd. „Dat is niet mogelijk, mijnheer Carmody. Die twee kinderen —”

Carmody's stem kraste. „Dat doet er niet toe, Todd — tenzij ik 't heelemaal bij 't verkeerde end heb, gaat Terry zich zeer ernstig interesseeren voor juffrouw Lois Borden!”

„Goeie hemel!” Shannon leunde levendig naar voren. „Dat méént u toch niet? Wel, het zou Kathleen's dood zijn, en —”

„Dat is alles, Todd. Denk er eens over na.”

„Maar, mijnheer Carmody —”

„Ik zal het er een anderen keer nog wel eens met je over hebben. No. 19 Ik heb 't nu te druk.”

Hij keerde terug tot zijn werk, en had schijnbaar Shannon's aanwezigheid vergeten. De groote kerel keek hem weifelend aan, maar hij kon het gebaar van „afgedaan!” onmogelijk misverstaan. Hij stond op, stond een oogenblik voor zich uit te staren, en slofte toen het vertrek uit.

Hij ging niet door Kathleen's kantoortje, toen hij over de etage liep. Lispelende Willie Weaver zag hem en knikte, maar hij beantwoordde den groet van den kaalhoofdigen reus zelfs niet. Hij liep recht door naar de lift, liet zich naar de parterre zakken, en bewoog zich toen traag en zwaar naar het kleine plantsoentje, dat als een oase midden in het drukste stadsgedeelte lag. Daar, op een harde, ongemakkelijke bank, stak Todd Shannon zijn pijp aan en zette zich tot de ongewone en vreeselijk lastige bezigheid van nadenken.

Het kwam niet in zijn eenvoudige, goedgelovige ziel op, dat John Carmody met dit gesprek eenige bijbedoeling kon gehad hebben. En nooit zou hij vermoed hebben dat Carmody waanzinnig jaloersch was op Kathleen's liefde voor Bob Terry.

Shannon dacht niet aan Carmody op die manier; hij zag den kleinen advocaat met het scherpe haviksgezicht alleen als een brein, als een machtige stuwkracht, in wiens leven geen tijd of gedachte voor vrouwen over was. Daarbij was hij Kathleen's werkgever, en als zoodanig verre haar meerdere — en Todd geloofde niet in huwelijken, waar een opmerkelijk standsverschil bestond. Hij zou verontwaardigd geweest zijn en Kathleen ernstig onderhanden genomen hebben, wanneer hij haar van dergelijke aspiraties had moeten verdenken. Carmody wist dit bij intuïtie en dit was de voornaamste reden, waarom Todd indertijd van het tooneel had moeten verdwijnen. ... Het was niet zeker, of hij niet andermaal verdwijnen zou.... Maar eerst moest hij zijn taak vervuld hebben.

Carmody had met schitterend veldheerstalent zijn berekeningen gemaakt. Hij had met een meesterlijk gebaar zijn probleem afgeschoven op den ex-gevangene, die zoowel Kathleen als Terry veraf-goodde. Hij hield rekening met het feit, dat Todd ongetwijfeld een flater zou begaan, en daarbij onbewust Carmody dichter bij zijn doel zou brengen.

Vooreerst stond het vast, dat Todd, op zijn tactlooze manier, zoowel met Kathleen als met Bob zou praten. Dat, op zichzelf, zou al wat helpen. Carmody was er niet zeker van, dat ze beiden de situatie helder inzagen. Ingeval dat zoo was, wilde hij, dat Kathleen jaloersch zou worden en dat Terry's aandacht zou worden gevestigd op de mogelijkheid van een huwelijk met Lois Borden. Hij vermoedde, dat zulk een perspectief den jongen man, wiens wereld tot twee malen toe zoo geheel ondersteboven was gekeerd, zou doen duizelen. Hij wilde Terry van streek gebracht zien, verdwaasd en verbijsterd,

De schoenlapper en zijn vrienden.

terwijl hij al dien tijd zelf rustig op den achtergrond kon blijven en het tegenspel gadeslaan. Wanneer Terry maar eenmaal voorgoed uit Kathleen's leven verdwenen was, verwachtte hij zeker, dat ze om zich heen zou zien, naar iemand die haar kon begrijpen en troosten. Misschien kon deze bittere en onvermijdelijke reactie haar in zijn verlangende armen drijven. Misschien — John Carmody was tot dusver heel tevreden over den gang van zaken. Hij had knap gewerkt, en deze nieuwe verwickeling scheen alleen maar te wachten op een beslissend woord van hem om zich te ontknoopen. Niets telde bij hem — leven noch geluk noch rechtvaardigheid — wanneer hij zijn doel maar bereikte...

En Todd Shannon deed op 't oogeblik precies, wat Carmody had geweten, dat hij doen zou. Hij worstelde met een probleem, dat te zwaar voor hem was. Het was geweldig, veelomvattend — en toch subtiel. Todd behoorde niet tot de mannen, die een zaak tot haar elementen kunnen terugbrengen. Hij kon niet in stilte denken. Hij voelde behoefte, erover te praten, zich te uiten.

Maar één ding stond hem klaar voor oogen; Carmody had de waarheid gesproken en er dreigde onheil. Todd had zich heel gelukkig gevoeld sinds zijn terugkeer uit de gevangenis. Hij voelde zich als een vader, die bij zijn kinderen is teruggekomen. Hij had zijn diepste gewaarwording van geluk gesmaakt, toen zij hem verteld hadden van hun verloving. En omdat hij Todd Shannon was, had hij hun huwelijk beschouwd als een onwrikbare zekerheid — tot op dit oogeblik.

Hij vreesde de uitwerking, die het op Kathleen zou hebben, wanneer Bob Terry werkelijk zijn genegenheid overbracht op Lois Borden. Hij wist zelf niet, wat hij precies van plan was, maar hij was onbewust beland bij het eenige element in de situatie, dat misschien oorzaak kon worden, dat een huwelijk tusschen Lois en Bob Terry onmogelijk was.

„Het wil me zoo voorkomen,” zei Todd bij zich zelf, „dat, als Bob nog ooit Peter Borden te grazen nam zooals hij gezworen heeft, dat hij doen zou, juffrouw Borden wel meteen genoeg van hem zou hebben. En als hij niet met haar trouwt — wel, dan trouwt hij natuurlijk met Kathleen.” Hij knikte langzaam en met voldoening. „Drommels! Het schijnt wel, dat 't maar 't beste voor Bob zou zijn, zich te herinneren dat hij Peter Borden haat!”

ZES EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

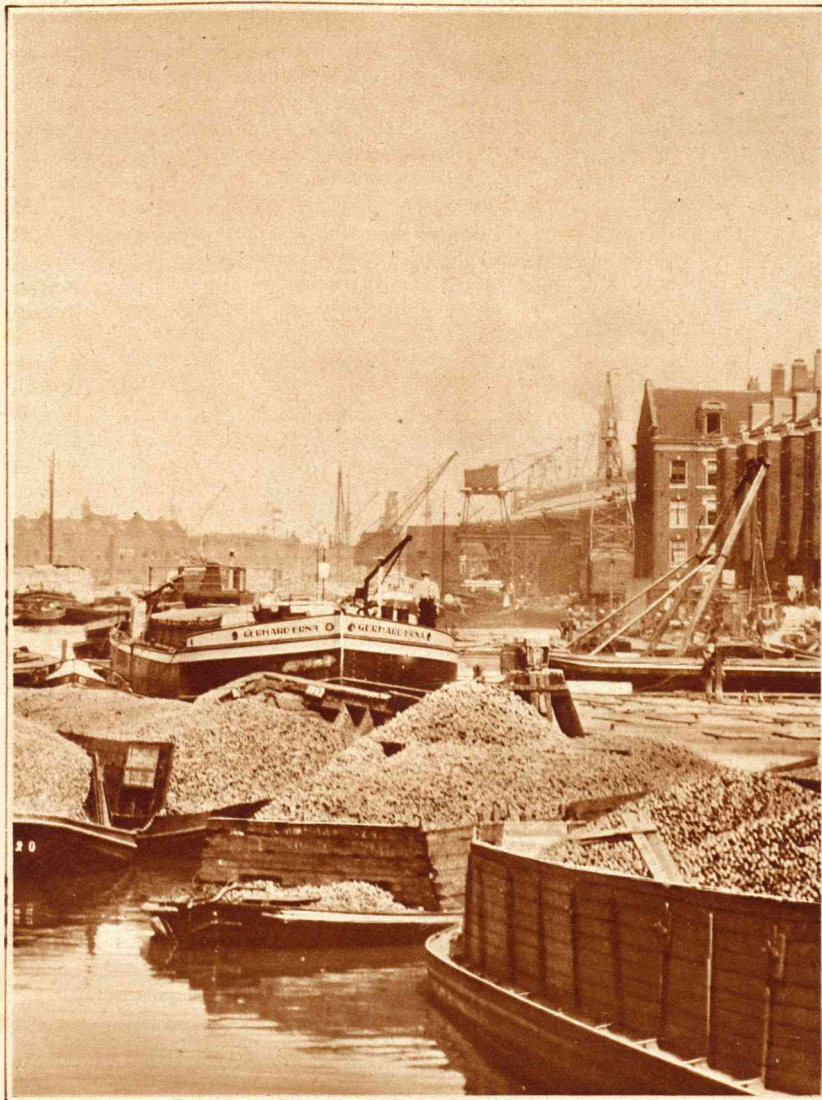
De gelegenheid waarnaar Todd uitzag, deed zich maar niet zoo dadelijk voor. Gedurende de kantooruren scheen Bob geheel in beslag genomen. 's-Avonds ging hij of uit met Kathleen, of hij vertoonde zich in 't geheel niet bij de Shannon's.

Er viel niet te twifelen aan het feit, dat er in den jongen man een verandering plaats greep. Zijn schouders waren vierkanter, zijn gang veerkrachtiger en minder rhythmisch; nu en dan keek hij toevallige voorbijgangers in de oogen met iets als strijdlust. De vrijheid had evengoed haar uitwerking op hem als de gevangenschap had gehad.

Todd was geen scherp opmerker, maar hij observeerde secuur. Hij zag één detail tegelijk en paste geleidelijk de stukjes ineen tot een complex van zorgen en narigheden.

Allereerst bemerkte hij, dat Kathleen ongelukkig was. Wanneer ze met Bob samen was, was ze de oude Kathleen van vroeger. „Zelfs meer dan dat,” peinsde Todd, wanneer hij haar bijna hysterische vroolijkheid gadesloeg. Maar op de avonden, dat Bob niet kwam opdagen, zat Kathleen met haar handen in haar schoot. Gewoonlijk veinsde ze, te lezen, maar Todd merkte op, dat ze geen bladen omsloeg. Er was een onrustige uitdrukking in haar diepe zwarte oogen. Eens begon hij er zonder omwegen over.

„Waar zit je over te tobben, Kathleen?”
„Nergens over, oom Todd.”
„Och! kom nou —”
„Heusch. Ik meen het.”
„Over Bob?” vroeg hij botweg.
Zij keek hem strak aan. „Waarom vraagt u dat?”
„O! Nergens om!”
„Toch! U had een reden.” Ze was een en al nerveuze spanning. „Wat hebt u opgemerkt?”
„Aan den jongen? Wel, hij kwikt heel wat op. En tegelijk — wordt hij murw.”
„In welk opzicht?”
„Goden! Kathleen — ik weet zelf niet. Ik heb nooit zoo erg veel van de menschen gesnapt. 't Zit

Bedrijvigheid in de haven.

'm niet in 't „opzicht”, meid, 't zit 'm in de manier, waarop hij 't uit. Neem nu eens Peter Borden: Bob dacht vroeger aan niks anders dan aan een manier om met hem af te rekenen. Nu is hij er lang niet meer zoo erg op gebrand.”

„Ik heb 't hem uit 't hoofd gepraat.” Haar stem was plotseling kleurloos.

„Geen macht ter wereld had 't hem uit 't hoofd kunnen praten, zooals hij er over dacht op den dag, toen ze hem vrij lieten.”

„De dingen zijn nu veranderd.” Ze bleef hem aankijken. „Hebt u aan niets anders gedacht?”
„Nou — ja. Zooiets wel.”

„Wat dan?”

„Tob jij daar nou maar niet over.”

„Vertel 't me.” Ze stampte bevelend met haar voet.

„Als je 't zelf al niet gemerkt hebt — misschien heb je dat toch ook, ja.”

„Wat?”

„Bob zal toch misschien niet te goeie maatjes worden met juffrouw Borden, wat denk je?”

„Hoe kwam u op die gedachte?”

„Nou, luister nou, Kathleen — ik heb toch niks bepaalds gezegd. Ik zei alleen: „Zou hij misschien niet.” 't Zou natuurlijk verduiveld ongelukkig zijn, als 't zoo wás.”

„Waarom?”

„Ze is zijn soort niet. Vooral nu. Er is niets te veranderen aan het feit, dat Bob drie jaren in de

gevangenis is geweest, en ik weet er toevallig iets van, wat die drie jaar geweest zijn. Ik was — iedereen dag — met hem. Misschien dat hij, wanneer hij daar nooit geweest was, bij haar gepast had, maar er komt iets in een man, die in de gevangenis heeft gezeten, dat er nooit meer uitgaat.”

„Als ze van hem hield, zouden ze gelukkig kunnen zijn.”

„Nee, dat zouden ze niet. Dat is allemaal klets. Hij keek Kathleen strak aan. „Waarom maak je niet voort en trouwt met den jongen, Kathleen. Jij bent de vrouw voor hem — niet juffrouw Borden.”

„Ik ben niet de vrouw voor hem, als hij me niet noodig heeft. En ik zou nooit probeeren hem te overrompelen.”

„Och, drommels!” Todd was zichtbaar knorrig. „Vrouwen, die verliefd zijn, zijn me toch een kruis. Zelfs jij.”

Hij was op zijn manier nog snugger genoeg om het daarbij te laten, maar hij nam Kathleen's zorgen op zijn eigen schouders, met het gevolg, dat hij twee avonden later ging wandelen met Bob Terry.

Ze zwierven door het stadsplantsoen, de sjokkerige reuzengestalte van Todd Shannon en de tengerder figuur van Bob. Bob was nieuwsgierig. Hij vreesde, dat Todd in de rats zat; de oogen van den reus hadden een onrustigen glans, die hem niet aanstond, en hij was bang, dat Todd, opnieuw bezwiken voor de verleiding, het een of ander had uitgevoerd en nu benauwd was voor de politie.

En toen Todd dus het onderwerp aansneed met bijna kinderlijke openhartigheid, voelde Bob zich grootelijks opgelucht.

„Je begint aardig bij te trekken, niet jongen?”

„Och, ja —”

„In je sas tegenwoordig?”

„Schikt wel. Maar je hebt me niet meegetroond om over mijzelf te praten, is 't wel?”

„Toch wel.”

„Goddank! Ik was al bang —”

„Voor mij! Kerel! Ik hoop, dat ik nooit meer een gevangenis zie, behalve van buiten. 't Is niet, dat ik zoo'n veel beter mensch geworden ben, of zooiets — maar gevangenen worden gruwelijk saai op den duur.”

Bob lachte zachtjes. „Met mij is alles in orde, Todd. Hoe kom je erbij, dat dat niet zoo zou zijn?”

„Dat zeg ik toch ook niet. Ik zat alleen maar 'n beetje te piekeren.”

„Waarover dan?”

„Wel, omdat ik toch je kameraad

ben — en je daarginds zoo goed gekend heb, zat ik er zoowat over te piekeren, wat er eigenlijk gaande was. Ik heb zoo'n gevoel, of we in geen honderdduizend jaar 'n verstandig woord met elkaar gepraat hebben. Ik wou nou alleen maar eens weten, hoe de zaken zoo stonden.”

„Nou, je hebt me hier. Vraag maar op.”

„We-e-I, om te beginnen — je haat Peter Borden niet meer zoo erg, als je vroeger deed.”

Het gezicht van den jongen man kleurde purper in de donkerte. Zijn stem was rustig — en overtuigend. „Ik verafschuw hem! Die haat is een deel van mezelf. Ik geloof niet, dat ik daar ooit over heen kom.”

Todd voelde bijna iets als verrukking. „Maar je denkt er toch niet meer over om met hem af te rekenen, wel?”

„Wat kan ik beginnen? Ik had van hem kunnen stelen — maar wat heeft dat voor nut, wanneer hij me gewillig alles wil afstaan, wat ik hebben wil? Hem afranselen zou beneden mijn waardigheid zijn; hij is een oude man, en juist idioot genoeg om geen kik te geven. En dan —” Bob perste zijn lippen oopen.

„Dan — wat?”

„Lois is heel vriendelijk voor me geweest. Ik moet rekening met haar houden.”

„Zeker moet je dat, jongen. Zeker moet je dat. En dat was nou juist, wat ik zou willen weten.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Groote zomerhoed van gelakt panama met kantstroo.

PARIJSCH ZOMERTOILETTEN

Zwart met wit en donkerblauw met wit — combinaties, die nooit vervelen en die altijd gedistingeerd blijven — worden in Parijs bij voorkeur gedragen. Maar op mooie zomerdagen worden ze verdrongen door 'al die bonte, fleurige weefsels, die zich zoo harmonieus aanpassen aan zomervreugde en zomerwarmte.

Parijs toont onder al die luchtige stofjes, gebloemd, geruit, gestreept, of bedrukt met allerlei grillige figuren, één groote voorliefde en wel voor gespikkelde stoffen-bloesjes klein en groot, licht en donker, regelmatig ofwel op grillige wijze verspreid. Zelfs geruite en gestreepte weefsels schijnen niet af te wezen, wanneer ze niet door kleine spikkeltjes worden verlevendigd. En niet alleen over jurken en jurkjes worden die moesjes uitgestrooid, maar ook over mantels, mantelpakken, over hoedjes en sjaals, over paraplu's en parasols, ja zelfs over schoentjes en over de kappen van handschoenen.

De smaakvolle Parisienne weet uit deze mode, die volstrekt niet kostbaar is — want ook in kunstzijden voile en katoen vindt men immers dit nieuwe snuffje — goede munt te slaan.

Zij neemt bij haar effen jurk een gespikkelde garneering, een gespikkeld lint om haar hoed, ze garneert haar tasch met moesjes, ze maakt een sjaal en 'n kleine toque van het nieuwe materiaal; of ze borduurt moesjes op den bol van haar hoed.

De elegante Parisienne weet ook precies maat

te houden. Bij het gespikkelde mantelcostuum zal ze een effen blouse nemen, bij de gespikkelde jurk een effenkleurig manteltje of cape met daarbij passenden hoed.

Het is juist de zorg bij het samenstellen van een geheel, welke het toilet der elegante vrouw zoo aantrekkelijk maakt — niet de kostbaarheid ervan. Een kostbare kleding kan smakeloos wezen, terwijl goedkoope kleeven, mits alle onderdeelen ervan goed gekozen zijn, een bekoorlijk en harmonieus effect kunnen maken.

Duur is bijvoorbeeld het kraagje, dat aan de meeste zomerjurken de *finishing touch* geeft. Een eenvoudig wit, roomkleurig of bleek rose kraagje op een gespikkelde jurk zal aan het geheel iets aparts verleen, wanneer het wordt afgewerkt met 'n paar rijen Fransche knoopjes in de kleur der moesjes van de japon. Op dezelfde manier kunnen 'n paar rijen van ruitjes

een kraagje passend maken bij een geruit japonnetje.

Het zijn dergelijke kleinigheden, welke aan onze kleding een verzorgd cachet geven.

Strikken worden bij de moderne zomertoiletjes op alle mogelijke plaatsen aangebracht: strikken bij halsuitsnijding van voren, strikken op den rug, strikken bij de ellebogen, op den rok en aan de ceintuur. En luchtig als vlinders dragen ze mede bij tot de fleurigheid van onze zomerdagen.

Onze eerste afbeelding vertoont 'n zomersch mantelpakje van de moderne moesjeszijde, blauw en wit, met witte ingezette blouse. Een toque van moesjes-zijde voltooit het geheel.

Het toilet van zwart crêpe satin met garneering van witte zijde komt ten volle tot zijn recht op minder warme en zonnige dagen, maar ofschoon iets dergelijks te allen tijde gedragen kan worden en bij alle mogelijke gelegenheden, toch zal men, als 't volop zomer is, meestal aan 'n fleuriger geheel de voorkeur geven.

De groote strooien hoed, van het modehuis Charlotte Bouneville, van gelakt panama en met kantstroo versierd, is wel 'n uitgezocht model om te worden gedragen bij de wijde en lange zomerjaponnen, welke de mode aangeeft.

Paraplu's worden niet enkel meer beschouwd als een noodzakelijk kwaad, doch ze zijn ook mode-artikelen geworden. In Amerika houdt de elegante vrouw er voor haar paraplu's verschillende overtrekken op na, die los kunnen worden aangebracht en passend zijn bij haar verschillende toiletten.

PAULA DEROSE.

In Parijs worden buitengewoon veel moesjes gedragen, zooals ze over dit toilet met kwistige hand zijn uitgespreid.

Elegant toilet van zwart en wit crêpe satin.

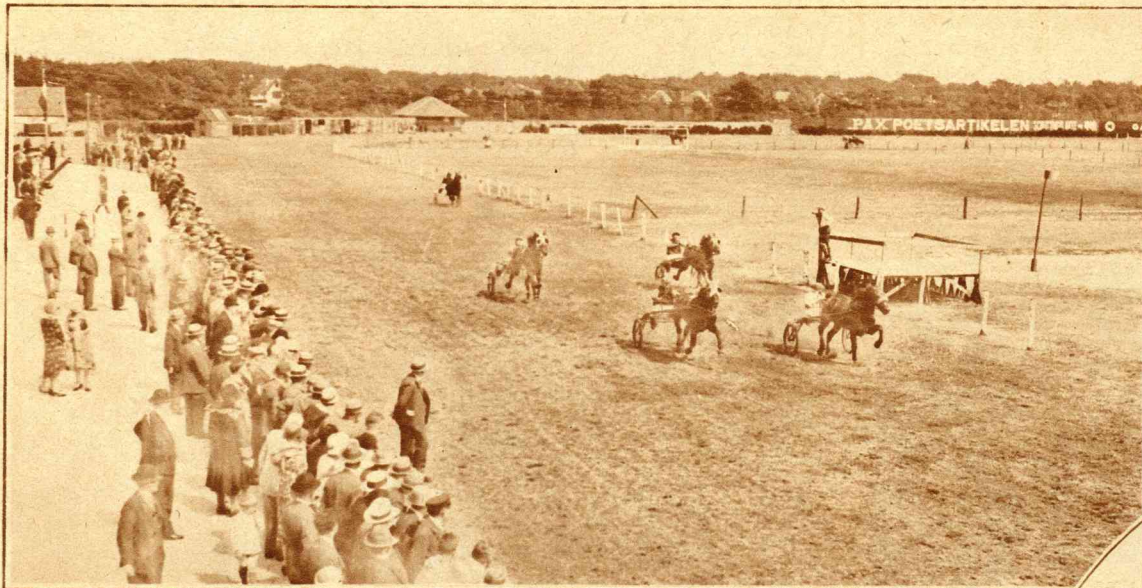

WASCH GERUST UW FRAAIE GEKLEURDE ZOMERTOILETTEN THUIS. ALLES WAT VEILIG IS IN WATER, IS VEILIG IN

LUX

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

Overzicht van de fraaie Hilversumsche Sportparkbaan, waar Zondag j.l. onder groote belangstelling de jaarlijksche draverijen werden gehouden.

SPORT VAN ZONDAG

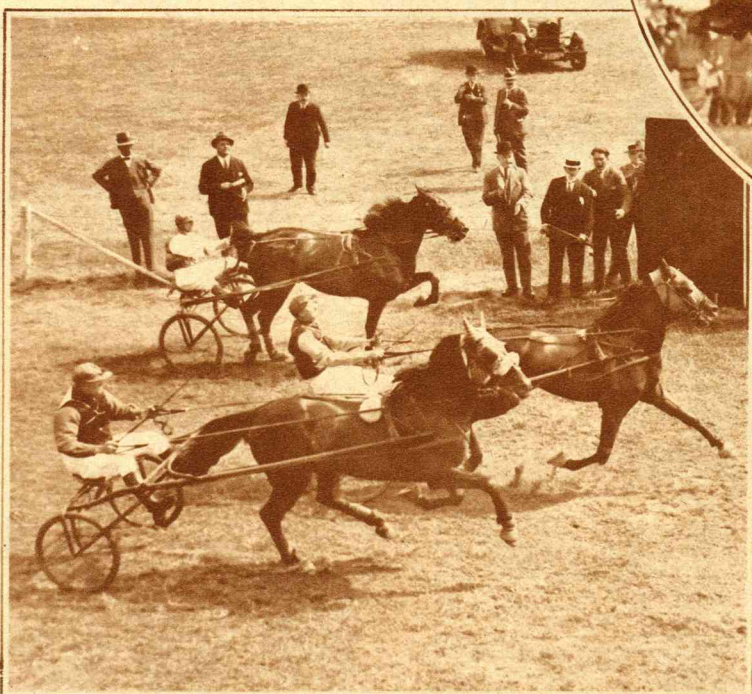
Het is komkommertijd. De voetbal is gelukkig van het tooneel verdwenen en daar het sportief gezinde publiek van de hoofdstad, evenals elders trouwens, überhaupt weinig voelt voor een mooien cricketwedstrijd of voor welke soort van zomersport dan ook, verveelt het zich of trekt per fiets naar Zandvoort en het Gooi in. Dit laatste is uit een sportief oogpunt gezien altijd nog ver te verkiezen boven het nutteloos gedraaf in den zomer achter een stuk leer en daarom heil onze wielersport, meer nationaal nog dan koning voetbal.

De Amsterdammers hebben dezer dagen intusschen weer gelegenheid gehad om over dezen laatsten een flinken boom op te zetten. Natuurlijk de tour van Ajax!

Wij gelooven dat de heer Koolhaas het persbureau Vaz Dias wel uitermate dankbaar zal zijn geweest dat het hem zoo spoedig na den terugkeer op z'n dak viel. De ijverige Ajax-scriba heeft zijn discipelen nu tenminste onmiddellijk eenigszins kunnen verontschol-

digen na de schandelijke nederlaag te Weenen.

Natuurlijk is het mogelijk dat de tegenstanders een dergelijk spel hebben vertoond, dat de Ajaci-

Een aardig moment uit de Hilversumsche draverijen. Op den voorgrond Omega, winnaar van de f 300 prijs (draverijen 2e en 3e klasse).

we er hier zoo een stuk of vijf hebben), moeten de menschen daar wel tot de overtuiging hebben gebracht dat we als voetballers maar heel weinig te beteekenen hebben. Wij laten hierop onmiddellijk volgen dat we met ons spelpeil niet kunnen tippen aan hetgeen de Centrale Rijken momenteel in de mars hebben, doch o.i. zouden de nederlagen heel wat eervoller zijn geweest indien men onze voetballers had laten spelen op een moment dat de ware animo, de echte voetballust, bij hen hoogtij viert. En dit is toch zeker niet het geval in Juni of Juli.

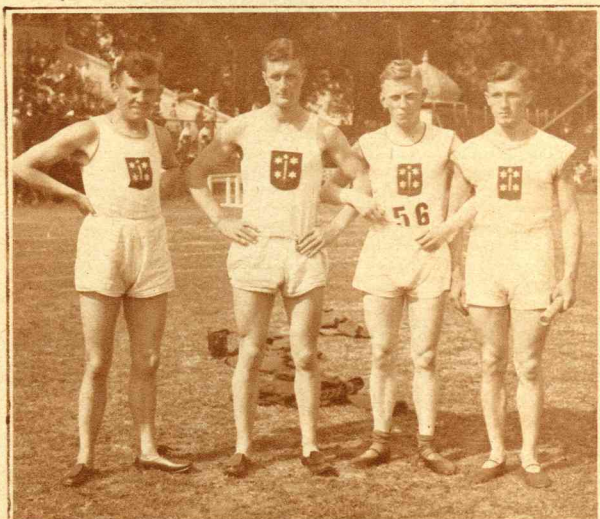
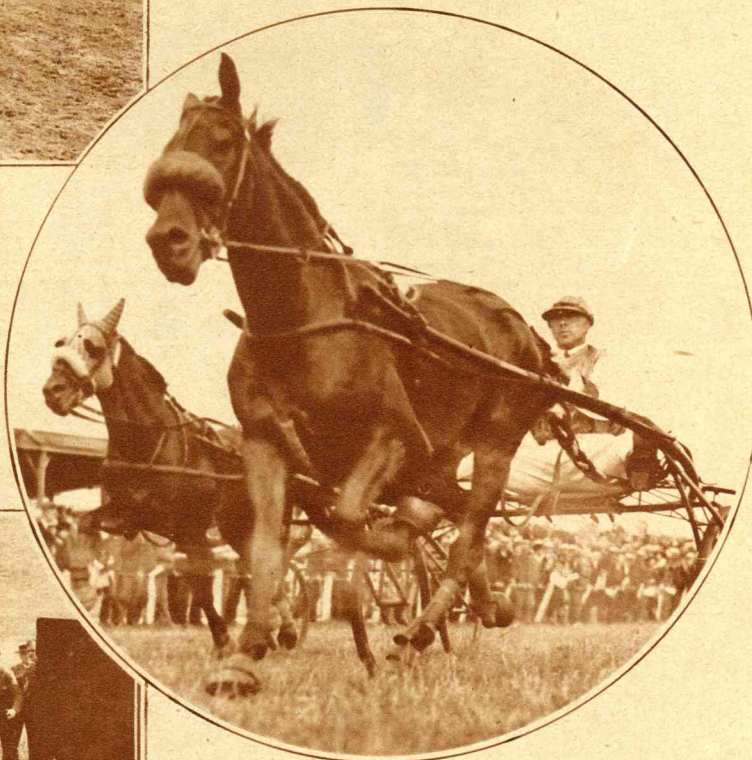
De bewijzen, welke pleiten tegen zomer- of zweetvoetbal, stapelen zich meer en meer op. Laat ons hopen dat de berg zoo hoog wordt, dat zelfs zij, die thans nog ziende blind zijn, er door zullen worden overtuigd.

Om den Hilversumschen beker. Rolls Royd (eigen. de heer Kruit-hof) passeert de finish met geringen voorsprong.

den er absoluut machteloos tegenoverstonden. Zoo'n uitslag (16—2) klinkt dan wel vreemd, doch mogelijk is hij. De vraag is maar, of de heer Koolhaas overal zal worden geloofd. Wij hebben geen reden om aan zijn verklaring te twifelen en het doet ons genoegen, dat Ajax er geen potje van heeft gemaakt, doch voor

Te Hilversum werden Zondag j.l. de groote jaarlijksche draverijen gehouden. Op onze foto rijkt burgemeester Lambooy den Hilversumschen beker uit aan den heer Kruit-hof, eigenaar van Rolls Royd.

De snelle estafette-ploeg der H.A.V. Haarlem, welke ook Zondag j.l. te Rotterdam weer eerste werd op de 4 x 100 M. Van l.n.r. v.d. Berge, Rinkel, Benz, Berger.

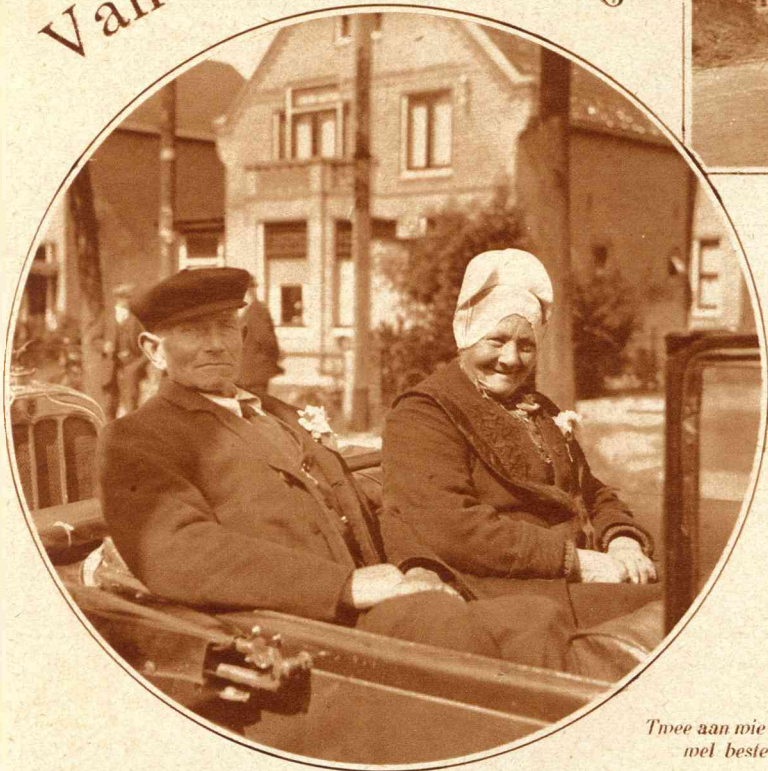

Groote vreugde heerschte te Krommenie, toen de Tol op de Veerbrug definitief werd opgeruimd. Onder de tonen van een „vrijheidslied” werd de tolbrige brug betreden.

Tolwachter de Boer werd gehuldigd met een grooten krans, versierd met linten, waarop te lezen stond: „Voor menschlievend hulpbetoon”.

Van Hier en Ginds

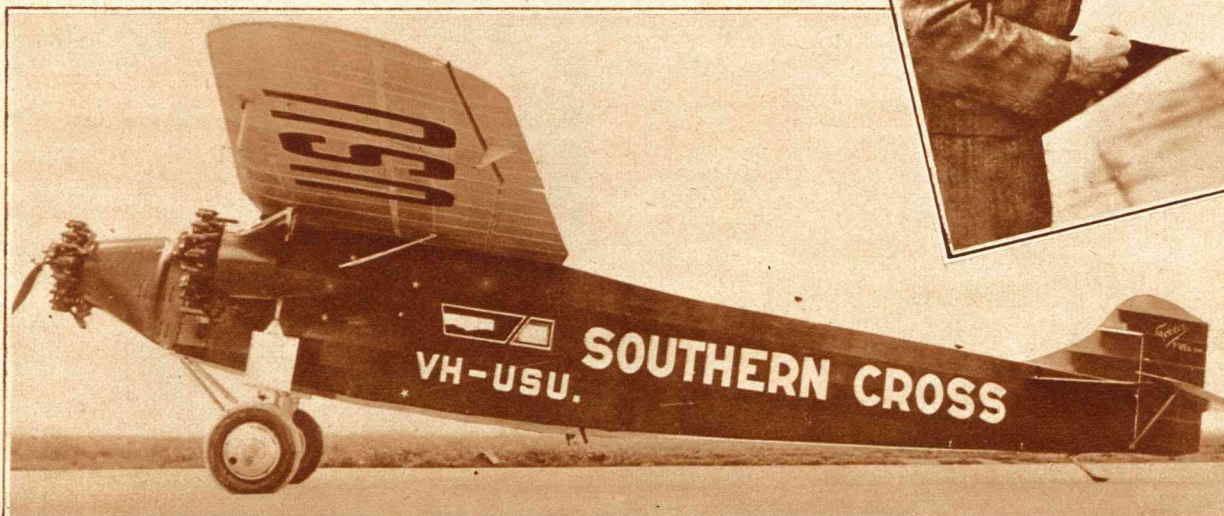
Twee aan wie de moeite wel besteed is.

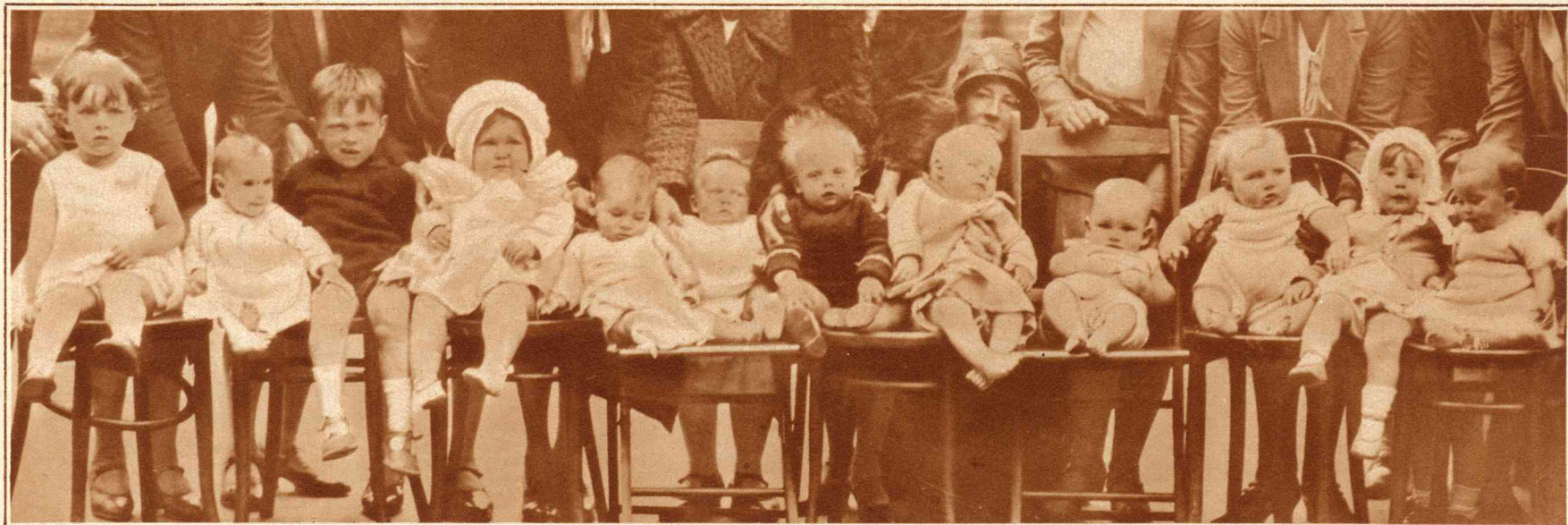

Het gebruik om ouden van dagen in de zomermaanden een autotochtje te laten maken, geraakt meer en meer ingeburgerd. Zoo ook te Heiloo waar het comité op de goede gedachte kwam een tocht naar Wieringen te organiseren. Op weg naar de Zuiderzeewerken.

De Oceaanvlucht van de „Southern Cross” is geslaagd. Naar men weet zijn de vliegers veilig op New Foundland geland. Hiernaast een foto van het beroemde vliegtuig en hierboven een momentopname van de bemanning bij het bestudeeren der kaart. V.l.n.r. Kingsford Smit, 1ste piloot, Evert van Dijk, 2e piloot, John Stannage, radia-telegrafist, en J. Saul, navigator.

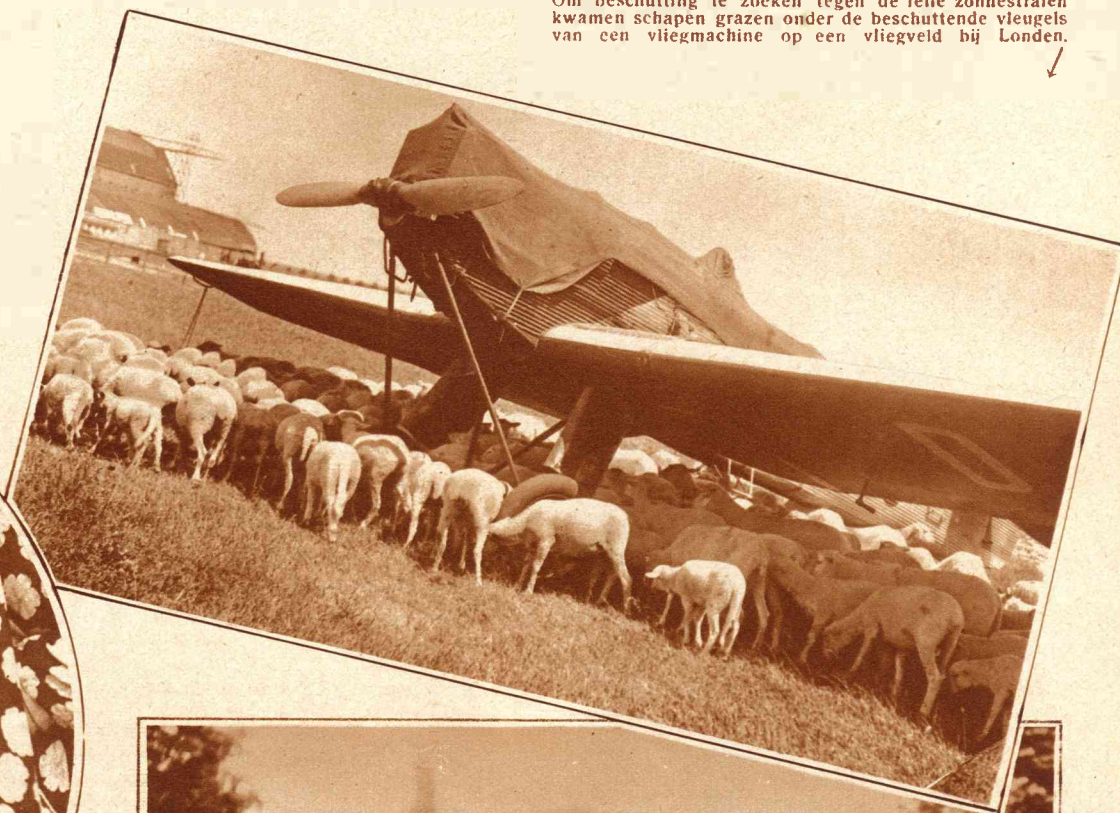

Deeinemertjes aan den „gezondste kleuter-wedstrijd“, welke te Londen werd gehouden.

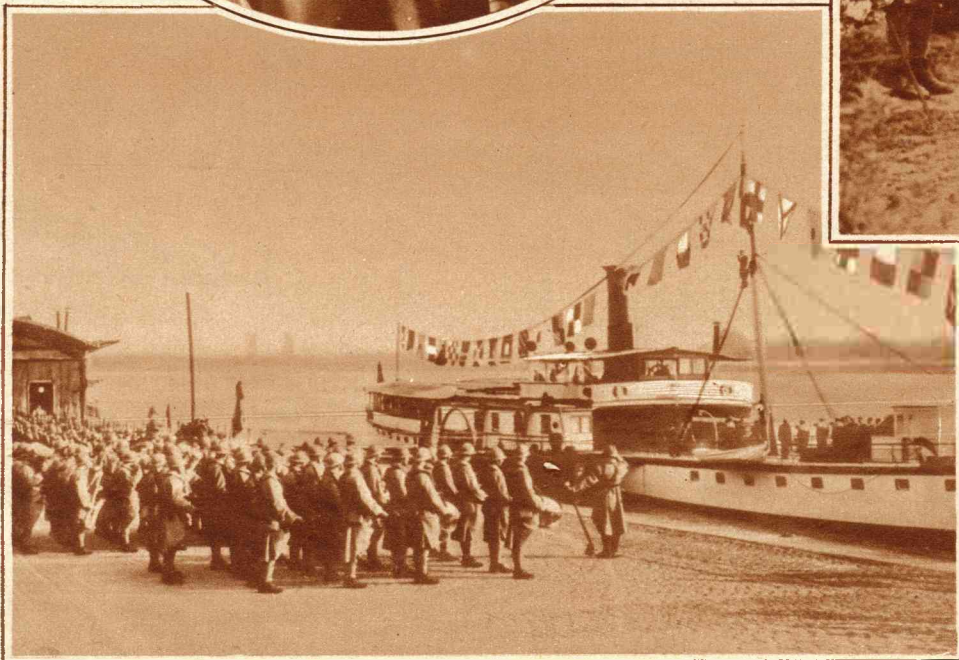
Om beschutting te zoeken tegen de felle zonnestralen kwamen schapen grazen onder de beschuttende vleugels van een vliegtuig op een vliegveld bij Londen.

HET PLECHTIGE MOMENT. De zilveren bijl, gehanteerd door Prinses Josephine, maar geleid door hare moeder, Prinses Astrid, doorklieft het koord, dat het laatste beletsel is voor het nieuw gebouwde Belgische mailschip „Josephine Charlotte“ om het Scheldewater in te glijden.

DE ONTRUIMING VAN HET RIJNLAND door de Franche troepen maakt 'n einde aan den bezettingstoestand in Duitschland, welke twaalf jaren heeft geduurd. Voor het vertrek leggen de Franche autoriteiten kransen op de graven der Deutsche soldaten te Wiesbaden.

Gedurende de bezetting patrouilleerden Franche rivierschepen op den Rijn. Ter eere dezer Rijn-flotille werd op de kade te Mains een parade gehouden.

Het Buitenland

"Wasch Uw gelaat steeds met Palmolive Zeep"

zegt **MAURICE**

bekend schoonheidsspecialist

te AMSTERDAM

"Als men zich met Palmolive Zeep wast, gebruikt men plantaardige oliën, die de huid niet schaden. Palmolive Zeep bevat uitsluitend palm- en olijfoliën. Daarom raad ik al mijn cliënten aan: Wasch Uw gelaat regelmatig met Palmolive Zeep."

Maurice

PRINSENGRACHT 458
AMSTERDAM

DE grondslag voor een gezonde, frissche huid is een regelmatige reiniging met zeep en water. Het is echter van het grootste belang, dat men terdege oplet, welke zeep men hiervoor gebruikt, want er zijn soorten, die de huid irriteren en

20
cent
PER STUK

GRATIS Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de geheele wereld den teint der jeugd behoudt", te zenden.

COLGATE-PALMOLIVE-PEET Co. N.V., — Spuistraat 64-70, Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam
Adres
Woonplaats

Maurice, schoonheids-expert van internationale bekendheid, die te Amsterdam op de Prinsengracht 458 zijn salon de beauté heeft, waarvan men hieronder een afbeelding ziet.

daardoor elke schoonheidsbehandeling eenvoudig onmogelijk maken. Palm- en olijfolië, die zich in Palmolive Zeep bevinden, oefenen een heilzame werking op de huid uit. Daarom beveelt Maurice — en met hem de grootste experts op het gebied van gelaatsverzorging — uitsluitend het gebruik van Palmolive Zeep aan.

De 2-minuten behandeling

Wrijf het zachte schuim van Palmolive Zeep en water gedurende 2 minuten flink in de huid en spoel daarna eerst met warm en vervolgens met koud water af. Doe dit twee maal per dag en Uw huid zal gezond en frisch blijven.

Vetworpjes?

Probeer deze zuurstofbehandeling.

De Radox-schoonheidsbehandeling zal U binnen korten tijd een teint bezorgen, zoo frisch en zoo gaaf als U nooit had durven hopen. Inderdaad is Radox het eenige middel, dat Uw huid werkelijk verjongt zal. Opgelost in uw waschwater komen zuivere, geneeskrachtige zuurstof en andere waardevolle stoffen vrij, die doordringen tot de voedingsklieren in de onderste lagen der huid en deze voeden en versterken. Door deze, tot nieuw leven opgewekte, klieren wordt het gehele huidweefsel versterkt en verjongd, terwijl alle verkeerde verschijnselen voor goed en geheel verdwijnen. Mejuffrouw W.M.K. te Hoorn schrijft:

„Ik gebruik Radox reeds ruim anderhalf jaar en kan het aan iedereen aanbevelen. Ik heb erg veel last gehad van puistjes in mijn gezicht en die zijn nu alle verdwenen."

(Origineele brief ter inzage.)

Vetworpjes worden onmiddellijk verdreven door een theelepel Radox bij een kop heet water te voegen en met dit mengsel de huid gedurende eenige minuten te betten. Wanneer het gezicht afgedroogd is zijn de vetworpjes verdwenen. Gebruik na deze behandeling een weinig cold cream.

Rimpels worden verwijderd door een theelepel Radox door een kop gefiltreerde, zure melk te mengen en met dit mengsel de huid iederen dag te behandelen.

Radox is heerlijk geperfeumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

Imp. N.V. Rowntree Handelsmaatschappij, Keizersgr. 124, A'dam (C). Voor Indië verkrijgb. bij fa. J. v. Gorkom & Co., Djocja en hare filialen.

ZOMER-Sproeten
verdwijnen
spoedig door
SPRUTOL
Bij alle Drogisten

BLOM
BEDDENMAGAZIJNEN
FERD. BOLSTR. 14-18
A'DAM. TEL. 29520
Speciale aanbieding
Wollen Dekens

Reclame...
Wollen... f 3.85
Dekens...
2 pers. Leidsche Dekens 4.90 - 6.90 - 7.90 - 8.75
Extra groote maten 10.75 13.75 16.75
Leidsche
Marmer dekenen f 6.90
(alle kleuren)
Prima fantasie
dekens (diverse
dessins en kleuren) 7.90
Groote maten 13.75 - 11.75 - 9.75
Lits-Jumeaux dekenen 15.75 - 19.75
Gestikte
Dekens f 3.85
vanaf
Satinet Dekens f 5.25
Groote maat (alle kleuren) 9.75 - 7.90
Malten Dekens 2.90 cent
Groote maat 1.15 - 89 ct - 69 ct
Iedere Wollen Deken wordt
door ons gegarandeerd!

Doofheid
en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geras in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.
S. WIJNBURG
Oosterpark 45, Amsterdam

GOEDEN MORGEN
Dat is 'n uitvinding - die van Veen's Stalen Gezondheidsmatras - zoo vast men daarop slaapt...
Een prachtmatras - zakt niet door tot een kuil, maar steunt het heele lichaam - piept niet - veert ook aan de kanten.
van Veen's STALEN Gezondheidsmatras
1 persoons 21.40
2 persoons 26.40
Franco levering door 't geheele land.

VAN VEEN'S BEDDENMAGAZIJNEN
AMSTERDAM, Hartenstraat 18-20
bd Dam, Ceintuurbaan 354 hoek van der Helststraat, Haarlemmerstraat 74-76 o d Heerenmarkt.

RADIO
„PHILIPS" - „ERRES"
„MIDAR"
ook in sierlijke Salonkast
Prijs vanaf f 150.—
geheel wisselstroom
Betaling vanaf f 10.— p. mnd.

STOK'S RADIO AFD.
Wagenaarstr. 55-57
J. v. Galenstraat 174-6
J. M. Coenenstraat 1
Papaverweg 7-7a
Levering door het geheele land

Zonnebrand Doorzitten Stuklopen
PUROL
In doozen van 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten.